2431

G. 2

7951
G93

2431
G2.

STERRELICHT

R. UNIV.
BIBLIOTHEEK
LEIDEN

STERRELICHT

DOOR

G. STEINBERGER

VRIJ VERTAALD DOOR

J. H. K.

MET EEN WOORD VOORAF VAN

Prof. Dr. H. BAVINCK

AMSTERDAM
NAAML. VENN. „EGELING'S BOEKHANDEL"

R. UNIV.
BIBLIOTHEEK
LEIDEN

WOORD VOORAF.

Op Paaschdag van het jaar 1904 ontsliep te Zurich een man van eenvoudige afkomst, G. STEINBERGER geheeten, die, ofschoon hij slechts den leeftijd van 38 jaren bereikte, door zijn arbeid in het Evangelie, door zijne werken der barmhartigheid en ook door de uitgave van enkele meditatiën voor velen tot een rijken zegen werd gesteld. Laatstgenoemde overdenkingen vonden niet alleen in het Duitsch, waarin zij oorspronkelijk geschreven waren, een wijden kring van lezers, maar zagen ook eerlang in het Fransch het licht. En toen de Nederlandsche Vertaalster er kennis mede maakte, gevoelde zij behoefte en lust, om ze ook in onze taal over te zetten en onder de aandacht van ons volk te brengen.

Zij richtte daarop tot mij het verzoek, om hare vertaling met een kort woord bij het

Christelijk publiek in ons vaderland in te leiden. En ik voldeed hier gaarne aan, niet alleen, om een vriendelijk verzoek op even vriendelijke wijze te beantwoorden, maar ook, omdat de overdenkingen, die ons hier worden aangeboden, de kennismaking waard zijn.

In onzen drukken, woeligen tijd ontwaakt blijkbaar bij sommigen de behoefte weer, om de gedachten des harten te verzamelen en het inwendig leven der ziel te verrijken. Nog niet zoo lange jaren geleden kwam de waarschuwing te pas tegen de eenzijdige zucht, om zich in de eenzaamheid terug te trekken, en de wereld aan eigen lot over te laten; en nog is in sommige kringen die waarschuwing niet overbodig. Maar over het geheel genomen is het gevaar thans veel grooter, om met den stroom van het leven te worden medegevoerd en in diepte te verliezen, wat er gewonnen wordt in de breedte.

Toch, hoe moeielijk het vallen moge om beide te vereenigen, men moet het eene doen en het andere niet nalaten. Onder het deelnemen aan de actie van het openbare leven mag de verborgen omgang met God niet lijden. Daaruit wordt toch alleen het rechte beginsel, de zuivere drijfveer, de ware kracht tot

het handelen geboren. Indien de strijd tegen de ongerechtigheid in kerk en staat en maatschappij op de rechte wijze gestreden zal worden, behoort hij allereerst te worden aangebonden tegen de zonde in eigen hart.

Voor de versterking van het inwendige geestelijke leven kunnen de hier volgende overdenkingen een uitnemenden dienst bewijzen. Het zijn meditatiën, geen dogmatische, of exegetische of historische verhandelingen. Het zijn stille overpeinzingen van waarheden, die alle aan de Schrift zijn ontleend en zich groepeeren om de verloochening van onszelven, de overgave aan God en de toewijding aan den naaste. Meditaties cijferen en pluizen en ontleden niet, maar verlustigen zich in de aanschouwing der waarheid, keeren ze om en om, ten einde ze van alle kanten te bezien, en bewonderen erin de tinteling van het leven en de schittering van het Goddelijk licht.

Zóó behooren meditatiën dan ook gelezen te worden, niet met het scherpe, ontledende verstand, maar met den peinzenden blik, met het warme ontvankelijke hart, in een stillen en zachtmoedigen geest, die kostelijk is voor God.

Dan kunnen ook deze overdenkingen zegen verspreiden, en aan de verrijking van het inwendige leven, aan de reiniging van den wandel, aan de heiliging van allen strijd en arbeid bevorderlijk zijn.

Amsterdam.

H. BAVINCK.

VERBETERING.

In hoofdstuk XIX, bladzijde 92, 15e regel van boven, is tot onze spijt een zinstorende fout blijven staan. Er staat: „En ook zal de dag der openbaring voor de geloovigen niet anders zijn dan een openbaarmaking," enz. Dit moet zijn: „En ook zal de dag der openbaring voor de geloovigen tevens zijn een openbaarmaking," enz.

INHOUD.

		Bldz.
I.	Gemeenschap Zijns lijdens . . .	1
II.	Het verborgen leven	6
III.	De goede strijd des geloofs . . .	11
IV.	Opdat gij niet in verzoeking komt	16
V.	Gebedsleven	20
VI.	Bevinding	25
VII.	Over-vloeiend leven.	30
VIII.	De onheiligheden van anderen . .	35
IX.	Verlossing	40
X.	Gezegend Bijbellezen	45
XI.	Beslissende uren	50
XII.	De ark, symbool van het kruis . .	55
XIII.	De zegen des kruises	60
XIV.	Wees een zegen en wees gezegend	65
XV.	De praktijk der heiligmaking . .	69
XVI.	Christus, de eerste, maar ook de laatste	74

Bldz.

XVII. De ruste des Sabbaths . . . 79
XVIII. Wandelen met God 84
XIX. Christus onder u, de hoop der heerlijkheid 89
XX. Bewarende genade 94
XXI. Het „ja" des geestes 99
XXII. Vergeving en reiniging . . . 104
XXIII. Voorzienige leidingen 109
XXIV. Die overwint 115
XXV. Verborgen offers 120
XXVI. Wederoprichtende genade . . 125
XXVII. Verzegeld met den Heiligen Geest 130
XXVIII. Verzoekingen 135
XXIX. Reiniging en Dienst 140
XXX. Offer en Zegen 145
XXXI. Het Eigendom van Christus 150
XXXII. De geest der zelfverloochening . 155

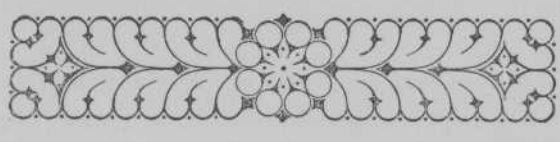

I.

GEMEENSCHAP ZIJNS LIJDENS.

> Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijnen dood gelijkvormig wordende.
>
> Filipp. 3 : 10.

Aan het kruis heeft ons Hoofd Christus vrijwillig de laagste plaats bekleed, en heeft daardoor aan ons, Zijne leden, eveneens de laagste plaats aangewezen. Hij, „het afschijnsel van Gods heerlijkheid" (Hebr. 1 : 3), heeft er in bewilligd „veracht onder de menschen" te worden (Jes. 53 : 4). En sedert is het eenige recht waarop wij aanspraak kunnen maken, het recht om de minste en de laatste van allen te zijn. Als wij op iets meer aanspraak maken dan dit, hebben wij het kruis nog niet begrepen.

Dorsten wij naar een hooger leven? Wij

zullen het vinden, als wij steeds dieper indringen in de gemeenschap des lijdens van ons Hoofd Christus. God heeft aan den Gekruisigde de eereplaats gegeven (Openb. 5 : 5). Laat ons dit eveneens doen, door van uur tot uur met Hem gekruisigd te worden (Gal. 2 : 19). Zoo zullen wij Hem eeren, die aan het kruis hing.

Verlangen wij naar meer volkomen overwinning? Wij zullen die verkrijgen als wij meer volkomen gemeenschap hebben met Zijn lijden. De meest volkomen overwinning heeft het Lam Gods behaald met de handen en voeten aan het kruis genageld. Zoolang wij in de schaduw van dat kruis wonen, wonen wij in de „schaduw des Almachtigen" (Ps. 91 : 1). Wij moeten ons bij dat kruis thuis gevoelen, daar alleen zijn wij in veiligheid.

Ook begrijpen wij dan eerst ons eigen kruis, als wij iets van dat kruis van onzen Zaligmaker begrepen hebben. En wij wenschen het zoo nabij te komen, dat wij het niet alleen beschouwen, maar betasten kunnen, ja meer nog, dat wij er mede vereenzelvigd worden, zoodat het een dagelijksch kruisigen van het vleesch wordt (Gal. 5 : 4).

Dan leeft dit kruis in ons voort, en onder-

vinden wij zijne kracht, die vooral daarin openbaar wordt, dat wij niet bezwijken onder ons eigen kruis, maar dat wij het blijmoedig dragen.

De vijand legt het er altijd op toe, ons ons kruis te ontnemen, opdat wij zonder kruis door het leven zouden gaan. Gedurende de veertig dagen in de woestijn (Lucas 4:1—13) bestond de verzoeking van den Heer bovenal daarin, dat de vijand Hem het kruis ontnemen wilde. Daarom sprak hij: „Indien Gij de Zone Gods zijt," den Heere hiermede herinnerende aan Zijn grootheid en Zijn rechten. Maar Hij deed afstand van Zijn grootheid en Zijn rechten en bleef de Zoon des menschen, het Lam. En als zoodanig heeft Hij de overwinning behaald.

Indien Jezus voor dat kruis was teruggedeinsd, dan zou Zijn leven en Zijn werk tevergeefsch zijn geweest, en de vijand zou de heerschappij behouden hebben. De vijand zou geen bezwaar gemaakt hebben, als de Heer de eene machtsbetooning na de andere ten toon gespreid had, als Zone Gods, indien Hij slechts van het kruis had willen afstand doen; want hij wist maar al te goed, dat Zijne doorboorde voeten hem den kop zouden vermorzelen, en Zijne vastge-

klonken handen hem zijn prooi ontwringen zouden (Matth. 12 : 29).

Nu begrijpen wij waarom hij ook ons ons kruis ontnemen wil. Wat zijn wij zonder kruis? (2 Cor. 4 : 16, 17). O, laat uw kruis dan niet los, maar houd het vast met al uw kracht! Want aan dat kruis kent de Heer, wie Hem volgt. Tracht ook niet dat kruis minder drukkend te maken, want uw kroon zou er minder heerlijk door worden. Kies ook niet uw eigen kruis, maar neem d a t kruis op u, dat uw Heiland zelf voor u heeft bereid. Draag ook uw kruis niet voor u uit, als een held, sleep het ook niet achter u aan, als een moedelooze, maar draag het met geduld op uw schouder, zoodat God het in zijn volle grootte ziet, en de menschen er slechts een klein gedeelte van zien. Het kruis van Christus is heilig — het onze eveneens; daarom moeten wij er heilig mede omgaan, en niet het heilige den honden geven, noch de paarlen aan de zwijnen. Dat doen wij, als wij ons kruis uitstallen voor de oogen van hen, die geen kinderen Gods zijn.

Hoe grooter de heerlijkheid is, die gij begeert, hoe zwaarder het kruis, dat gij daardoor kiest (Matth. 20 : 22).

Johannes en Jacobus begeerden te zitten ter rechterzijde en ter linkerzijde van den Zoon des menschen, en Jezus antwoordde hun: „Kunt gij den drinkbeker drinken, dien ik drink, en met den doop gedoopt worden waarmede ik gedoopt word?" Op den doop met den Heiligen Geest volgde voor onzen Heer de vuurdoop, en op de openbaring van des Vaders welbehagen op Thabor het door God verlaten zijn op Golgotha. Hij heeft dus gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft (Hebr. 5 : 8), en zou er dan voor ons een anderen weg zijn? Velen komen niet verder omdat zij hun kruis, dat God op hun weg geplaatst heeft, niet op zich willen nemen. Op den breeden weg kunnen wij het kruis voorbijgaan, maar op den smallen weg kunnen wij dit niet doen; wij moeten het op ons nemen, anders staat het ons in den weg, en wij komen niet vooruit. Mor dan niet tegen uw kruis. Alleen aan wie Hem trouw zijn, geeft Hij het kruis te dragen.

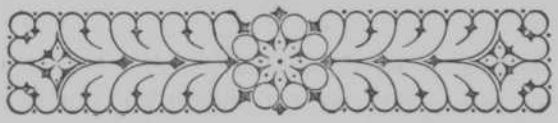

II.

HET VERBORGEN LEVEN.

> Het Lam, dat in het midden des troons is, zal hen weiden en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren.
>
> Openb. 7 : 17.

Iedere plant heeft een verborgen leven in de aarde; neemt ge dit weg, zoo houdt de plant op te bestaan. De palm kan daarom in de woestijn groenen en bloeien, vruchtbaar en frisch zijn, omdat hij diep in den grond zijn verborgen leven heeft. Hij staat met zijn levenswortel in verbinding met een bron. Zoo is ook ons leven niet anders dan een uiting van ons verborgen leven. Velen hebben een verborgen God, omdat zij geen verborgen leven met God hebben. Mozes was meer gewoon met God te verkeeren dan met de men-

schen. Als hij met de menschen sprak droeg hij een deksel op zijn aangezicht (Ex. 34: 29, 35), maar als hij met God alleen was nam hij het deksel weg. Hij was een der heiligen waarvan hij zelf zegt in zijn laatste woorden: „Zij zullen in het midden tusschen uwe voeten gezet worden; een ieder zal ontvangen van uwe woorden," (Deuter. 33 : 3). Dat is heerlijk, als God zelf Zijn Woord voor ons opent en levend maakt! En dat wil Hij doen voor een ieder, die aan Zijne voeten wil plaats nemen. Daar leert Hij ons de verborgene wijsheid. Daar kan Hij ons de wonderen van Zijn wet toonen, en ons trekken doen zien in Zijn woord, die geen menschelijk oog er ooit nog in gezien heeft.

Het Lam kan alleen dezulken weiden en leiden, die Hem volgen en die in volkomen overgegevenheid rusten aan Zijne voeten. Slechts dezulken spijst Hij met het verborgen Manna (Openb. 2 : 17), die een verborgen leven hebben, die evenals Maria Hem wachtende zijn, als Hij komt om hen dieper in te leiden. Hij kan slechts voor dezulken de tafel aanrichten (Ps. 28 : 5), die eerst hun eigen tafel ontruimd hebben, anders komt de vijand en neemt alles weg, wat Hij ons geeft. Alleen het

Lam Gods kan onze Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren. Alleen Hij kent die. En Hij heeft niet slechts é é n fontein, maar vele fonteinen! Een rivier van het water des levens komt voort uit Zijn troon (Openb. 22 : 1). Hij bevochtigt Zijn wijngaard alle oogenblik (Jes. 27 : 3). Elken morgen doet Hij brood uit den hemel regenen (Ex. 16) voor hen, die Hem volgen in de eenzaamheid. Zoo groeien wij en brengen nieuwe vruchten voort van maand tot maand (Ef. 47 : 12), want het water vloeit ons toe uit het heiligdom.

Het verborgen leven bestaat echter niet alleen in een verborgen omgang met God, maar in 't algemeen in een verborgen dienen in zijn tempel, zooals wij lezen in het 15e vers: „en dienen Hem dag en nacht in Zijnen tempel." Zij zijn beschut en gedekt in den tempel Gods.

Er is een leven in het „v o o r h o f", waar het offerdier geslacht wordt, en waar men het bloed z i e t vloeien; er is ook een leven in het „H e i l i g e", waar de priesters staan en hun dienst vervullen; en eindelijk is er een leven in het „H e i l i g e d e r H e i l i g e n", waar niemand is dan God alleen, en waar

het stil is en donker. Want God woont in donkerheid (2 Kon. 8 : 12). Bij God te leven in het Heilige der Heiligen beteekent Hem aanhangen, niet om de vertroostingen en gaven, niet om vruchtbaar te kunnen zijn, niet om in de eeuwige heerlijkheid te kunnen binnengaan, maar geheel alleen om Zijns Zelfs wille. Hier is voor de ziel niets meer groot, dan God alleen. Zij is ingegaan in de ruste des Sabbaths.

Volgens Colossensen 3 bezit hij dat verborgen leven, die het goede in zichzelf bedekt en verbergt, die niet hier op aarde loon wenscht te ontvangen, maar die wacht op den dag der openbaring, als God het openbaar zal maken in heerlijkheid. Het nu zelf te willen openbaar maken is de zaadkorrels in de zon leggen, inplaats van in de donkere aarde (Joh. 12 : 24) — want daar alleen kunnen zij groeien en eenmaal vrucht dragen honderdvoud. Ieder uwer goede werken is een korrel van het goede zaad, maar omdat gij haar aan het licht hebt blootgesteld, inplaats van het in donkerheid en vergetelheid te laten, blijft het alleen, het draagt geen vruchten dertig-, zestig- en honderdvoud.

Jezus leefde ten behoeve van al de Zijnen

een verborgen leven. Hij verborg niet allen Zijne daden, maar Zichzelf in de knechtsgestalte (Filip. 2). O, laat ons van Hem leeren! Het is een bewijs, dat wij gestorven zijn, als het onze wensch is, niet opgemerkt te worden niet alleen niet door de buitenwereld, maar ook niet door onze vrienden.

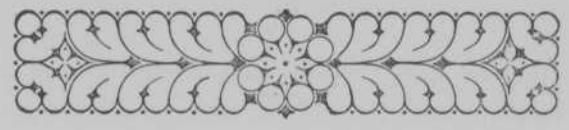

III.

DE GOEDE STRIJD DES GELOOFS.

> Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.
>
> 1 Timoth. 6 : 12.

De krijgskunst, die de menschelijke wijsheid ons leert, bestaat in strijden en overwinnen om zoo tot rust te komen. De krijgskunst daarentegen, die de Schrift ons leert, bestaat in gelooven en stille zijn om zoo de overwinning te behalen.

In de geheele Heilige Schrift vinden wij deze volgorde. De discipel, die aanzat in den schoot van Jezus, was in staat Hem te volgen tot aan het kruis (Joh. 19 : 26); al de anderen vluchtten. Wij kunnen aan geen over-

winning denken, zoolang wij nog niet ten aanzien van alle dingen rust gevonden hebben in God. Eerst dan als wij geleerd hebben ons leven te laten beheerschen door den vrede Gods in onze harten, zullen wij gedurig aan de overwinning behalen.

Wij lezen in Hebreeën 4: „Want, die geloofd hebben gaan in de ruste." En als wij het boek van Jozua lezen, dat ons meer dan eenig ander boek in den Bijbel den strijd des geloofs voorstelt, dan vinden wij daar gedurig deze volgorde: geloof, rust, zegepraal.

1.

De strijd des geloofs kan slechts met goeden uitslag gestreden worden op den grondslag des geloofs. Daarom legt de vijand, in zijne verzoekingen, het er altijd op toe, ons van den grondslag des geloofs af te brengen — want dan zondigen wij vanzelf.

Toen Abraham, in moeielijkheid verkeerende, zijn geloof losliet, zondigde hij tegen God (Genesis 12 : 10—20). Wij beseffen zoo weinig welk een vreugde het den vijand verschaft, als hij ons het leven, met zijne moeielijkheden, zijn raadselen, wenschen en behoeften in onze eigene hand geven kan! Want hij

weet zeker, dat wij dan zondigen. Indien gij slechts één wensch, al is het ook de vroomste, voor u zelf houdt, zult ge ondervinden, dat de vijand er beslag op legt, u er meê kwelt en u eindelijk ten val brengt.

2.

Daarom kan de strijd des geloofs alleen gestreden worden door hen, die hun eigen leven verloren hebben in den dood. Alleen die overgave houdt stand en wordt door den Geest verzegeld, die een overgave is in den dood, d. w. z. als men zijn leven aan Jezus gegeven heeft, om het te verliezen. Anders kunnen wij ons leven honderdmaal aan den Heer geven, en dan komt bij iedere vernieuwde overgave niets te voorschijn dan onze oude ellende. Wie zijn leven echter aldus heeft overgegeven om het te verliezen, die heeft niets meer in de waagschaal te stellen. En als dan de moeielijkheden des levens komen, bevreemdt hem dit niet, want hij weet, dat hij zijn leven aan Jezus gegeven heeft om het te verliezen. Hij weet, dat hij op den rechten weg en op de juiste plaats is. De val van onze eerste voorouders begon hiermede, dat zij zichzelven tot het middelpunt

maakten. De verleider sprak: Gij zult zijn als God (Genesis 3 : 5). En op hetzelfde oogenblik, dat zij dit geloofden, vielen zij; op hetzelfde oogenblik, dat zij het woord des verleiders geloofden, werd hun „valsche ik" geboren — en toen kwam de zonde. Daarom kwam Christus met zijn kruis om den ouden mensch te niet te doen en den nieuwen mensch te scheppen. Want de diepste beteekenis van het kruis is de verlossing van ons eigen ik; daarom kan een mensch eerst dan gered worden, als hij gered is van zichzelf. Alle strijd tegen de zonde, alle tranen over de zonde zijn tevergeefsch, als onze oude mensch niet met Hem gekruisigd is.

Want onze oude mensch is volgens Rom. 6 : 6 „het lichaam der zonde", d. w. z. het orgaan voor de zonde, de bron waaruit de zonde opwelt.

3.

De goede strijd des geloofs wordt daar gestreden waar het wapengekletter van onze eigene wapenen heeft opgehouden en de Geest ons tot de strijd aanvoert. Jezus werd door den Geest geleid in de woestijn, waar de strijd Hem wachtte. Hij ging door de

kracht des Geestes naar den strijd en kwam daarom in de kracht des Geestes ook uit den strijd. Zijn aanvoerder in den strijd was de Geest, en Zijn wapenrusting was de gestalte van het Lam. Die gestalte van het Lam was de oorzaak van Zijn kracht, of zooals Paulus zegt in Efeze 6 : 11 : „De geheele wapenrusting Gods". Op deze wapenrusting Gods heeft de vijand al zijne pijlen aan splinters geschoten. Want alles kan overwonnen worden, maar het Lam niet. En het zegel, dat het draagt, is: „meer dan overwinnaar!"

4.

De goede strijd des geloofs wordt daar gestreden, waar iedere ongoddelijke aandoening in ons of in anderen ons een oorzaak wordt, om krachtiger te grijpen naar het eeuwige leven. Want dit is het wat Paulus ons zeggen wil in 1 Timoth. 6 : 6—12.

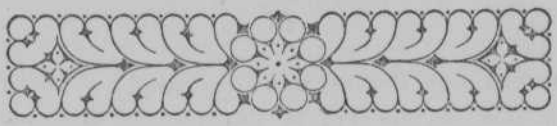

IV.

„OPDAT GIJ NIET IN VERZOEKING KOMT."

»Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt."
Matth. 26 : 41.

Het is niet genoeg, dat wij niet in zonden vallen; wij mogen naar 's Heeren Woord ook niet vallen in verzoeking. In verzoeking vallen wij dan, als de verzoeking in ons binnenste indringt en over ons heerscht, als zij in ons een drijvende kracht, een brandend vuur, een verlammend gewicht geworden is.

Er valt een duidelijk onderscheid waar te nemen tusschen „verzocht worden" en „in verzoeking vallen". Wie verzocht wordt moet waken en bidden, opdat hij niet in verzoeking valt. Verzocht wordt men als de ver-

zoeking rondgaat, gelijk een dief om het huis, die zoekt waar hij kan inbreken. Men valt in verzoeking, wanneer de verzoeking als de dief in het huis binnengedrongen is. Nu begint de strijd en is het de vraag: „Wie zal overwinnen?" Zult gij den vijand uitdrijven of zal hij u binden en uw goed rooven? Bij velen is de vijand binnengedrongen en heeft hen gebonden, en hen als gebondenen in hun huis laten liggen, d. w. z. door de verzoeking is het wel nooit tot een uitbreken in openbare zonden gekomen; maar zij zijn lam geslagen, uitgedroogd, en onnut gemaakt voor het werk des Heeren.

De ziel, die in verzoeking valt, zegt niet: „Ik wil niet!" maar: „Ik kan niet! Ik kan dit niet verdragen; ik kan daar niet doorkomen; ik kan niet gelooven!" enz. Als gij zoo spreekt, zijt gij reeds in de verzoeking gevallen. Gij hebt u dan tot uzelf gewend, en hebt uwe moeilijkheden of uwe wenschen in uw eigen hand genomen — en nu is er slechts eene schrede tusschen dit en de zonde. Abraham viel in verzoeking toen hij morrende tot God zeide: „Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven." Mozes viel in verzoeking, toen hij sprak: „Ik alleen kan al dat volk niet dragen, want het

is mij te zwaar!" Elia viel in verzoeking, toen hij bad: „Het is genoeg, neem nu, Heere! mijne ziel." David viel in verzoeking, toen hij zeide: „Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen!"

Velen scheppen zelf verzoekingen en vallen er dan in. Gij hebt een wensch, die hebt ge u ingedacht en u voorgesteld, en in uw hart hebt ge hem reeds verkregen — en zie, nu onthoudt God u dien wensch! Of ge begeert een of andere geestelijke gave. Anderen bezitten die, en gij wilt ze ook bezitten. Gij zegt: „Ik moet ze nu hebben; ik sta niet eerder op van mijne knieën, voordat ik ze ontvangen heb!" Gij sluit de deur van uw binnenkamer achter u dicht; gij wilt stille zijn en uw God ontmoeten, maar in plaats van uw God is het de vijand dien ge ontmoet; in plaats van dieper in te dringen in het leven, dat uit God is, dringt ge dieper in de verzoeking en valt er zelfs in. Waarom? Het was niet Gods tijd om u in de stilte te leiden en u die gave te schenken. Gij hebt uzelf willen leiden en daarom uzelf gekweld. En nu is u een droefheid overkomen — maar niet een droefheid naar God — maar een waarvan de vijand partij trekt om u te ontmoedigen.

Gij zijt op een schijnbaar vromen weg tot uzelf teruggekeerd, gij hebt uzelf tot middelpunt gemaakt, en dit bracht u velerlei smarten.

Er zijn vier dingen, die een aanleiding kunnen worden, dat wij in verzoeking vallen: 1° het lijden — als het ons verbittert; 2° de vreeze — als ze ons doet vertwijfelen; 3° de ergernissen — als wij er door geërgerd worden; 4° de lust — als ze ons begeerig maakt. Denk hierover eens na.

Het is ook niet genoeg als wij onszelf bewaren voor de verzoeking, wij mogen er ook anderen niet in brengen. En hoe dikwijls hebben wij dit reeds gedaan, door ons ongoddelijk leven! Wij wenschen onze omgeving voor zonde te bewaren, maar denken wij er voldoende aan om ze ook voor de verzoeking te bewaren?

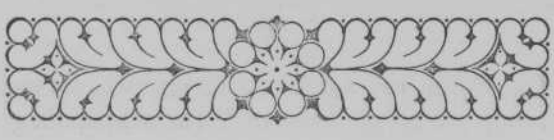

V.

GEBEDSLEVEN.

En (zij) zullen Zijn aangezicht zien, en Zijn naam zal op hunne voorhoofden zijn.

Openb. 22 . 4.

De ziel van het gebedsleven is de liefde, die door den Heiligen Geest in het hart van ieder geloovige is uitgestort (Rom. 5 : 5). Omdat bidden een daad in het verborgen is, moet zij opkomen uit reine liefde tot God, en door die liefde aangewakkerd worden, anders is het niet mogelijk trouw te zijn in ons bidden. Het is gemakkelijker trouw te zijn in onzen arbeid dan trouw in ons bidden. Want bij onzen arbeid is er veel, dat ons veerkracht geeft, maar dat bij het bidden ons van geen nut is. Waarlijk bidden kan

daarom slechts hij in wien de Heilige Geest woont (Rom. 8 : 26, 27). De Heilige Geest is de geest des gebeds. Slechts door Hem kunnen wij een gebed bidden, dat doordringt tot Gods troon en dat verhoord zal worden. Door Hem ontvangen wij ons gebed van boven. Want de gebeden, die opklimmen naar boven, moeten eerst van boven nedergedaald zijn. God moet ons een gebedszaak op het hart binden. De onderwerpen van ons gebed moeten wij van God ontvangen en niet door onze moeielijke omstandigheden. Mozes liet zich door de omstandigheden leiden om zijn broederen te helpen, inplaats van zich door God te laten leiden, en daarom vluchtte hij zoodra de moeielijkheden kwamen (Ex. 2 : 11—15). Want ons menschelijk gevoel voert ons gewoonlijk niet verder dan tot den tegenstand, dien wij ontmoeten. God moet ons door Zijn Geest aangorden om *nu* voor deze of gene zaak te bidden, omdat misschien juist *nu* Zijn tijd gekomen is, ons gebed voor die zaak te verhooren. Daniël zocht, gedreven door den Heiligen Geest, in de profetieën van Jeremia, hoe lang de ballingschap van Israël duren moest. En toen hij bemerkte, dat de tijd weldra verstreken zou zijn, stelde hij zijn aan-

gezicht om God te zoeken met gebed en smeekingen voor den terugkeer van zijn volk.

Ook de discipelen hadden voor hun aanhoudend gebed vóór het Pinksterfeest deze zekere belofte van den Heer: „Gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen" (Handel. 2:5). En daarin lag de opgewektheid en de kracht om in hun gebed te volharden.

Bidden kan slechts hij, die van Gods Geest geleerd is en door dien Geest is ingeleid in den gedachtengang van Gods Koninkrijk.

In Openbaringen 22 : 17 zien wij een schare, genaamd „de Bruid", die zoo eenswillend is met den Geest, zoo in Zijne gedachten is ingeleefd, ook in haar gebedsleven, dat zij met Hem dezelfde bede heeft: „Kom, Heere Jezus." Zij weet wat zij bidden moet. En wanneer wij ons ook laten onderwijzen door den Geest, dan zal de grondtoon van al onzen arbeid en van ons gebed zijn: „Kom, Heere Jezus!"

Bidden kan slechts hij, die een priesterhart heeft, die geleerd heeft heiliglijk om te gaan met de onheiligheden van anderen; die de gebreken van anderen niet in zijn geheugen prent om ze rond te vertellen, maar die

ze in zijn hart bewaart en ze op de handen des gebeds in het heiligdom draagt. De priester droeg de zonden van anderen in het heiligdom en niet tot de menschen, die gewoonlijk bij die zonde zooveel bijmaken (Zie Psalm 50 : 19—21). De bruid heeft oogen eener duive en niet van een arend. De duivel is geen bidder, maar een verklager der broederen. Christus is ook daarom voor ons gestorven, opdat de verlosten priesters des gebeds zouden zijn (Openb. 1 : 5). Wij hebben door Jezus' bloed voor het aangezicht Zijns Vaders plaatsen ontvangen als koningen en priesters.

Bidden kan alleen, wie Gods Woord in zich opneemt. Wie dit niet doet, heeft weldra geen zekerheid meer, en ook geen woorden meer om te bidden. Gods Woord en het gebed behooren bij elkander, evenals het inademen en uitademen bij onze longen. Elk gebed moet uit het Woord zijn oorsprong hebben, en zich bewegen in de lijn van dat Woord. „Er staat geschreven!" is de rotssteen waarin elke bidder moet schuilen, opdat de giftige pijlen van den vijand hem niet treffen.

Bidden kan slechts hij, die weet, wat de

dagelijksche beproevingen voor hem beteekenen. Iedere beproeving moet een oorzaak zijn om dieper in te dringen in den rijkdom van Gods genade.

Beproevingen moeten ons worden tot een voedsel voor ons geloof, en niet tot een oorzaak van struikelen. De meeste gebeden in de Heilige Schrift zijn uit beproevingen geboren.

Bidden kan slechts hij, die gedurig in gemeenschap met God leeft. Dan blijven wij in het heilig evenwicht, waar wij altijd dicht bij God zijn en Hem niet eerst behoeven te zoeken.

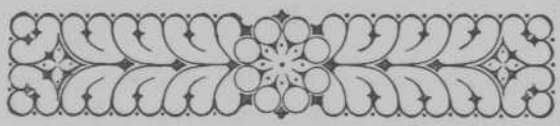

VI.

BEVINDING.

De weg der bevinding zouden wij kunnen vergelijken niet bij een rechte lijn, maar bij een keten van ringen of ronde schakels. Iedere nieuwe waarheid, die voor onzen blik ontsloten wordt, en die in ons verwezenlijkt wordt, is zulk een nieuwe ring. Men beweegt zich een tijdlang in dezen cirkel met eene innerlijke tevredenheid en met een zegen voor anderen, totdat men bemerkt, dat men alle bevinding genoten heeft, die er in dezen cirkel te genieten was, en dat men weder aan hetzelfde punt gekomen is, waar men een jaar of langer geleden is uitgegaan. Men wordt er zich dan van bewust, dat men uitgewerkt heeft wat men ontving, en dat men nu staat voor een overgang naar een nieuwen

cirkel. Misschien heeft God ons deze nieuwe schakel reeds getoond en zien wij gelijk Mozes een heerlijk land zich aan onzen blik ontvouwen en hebben wij een voorgevoel van wat het leven binnen den nieuwen cirkel ons brengen zal. Maar hoe komen wij er in? Dit is de gewichtige vraag. De moeilijkheid voor de meesten is om den overgang te vinden. Want de ingang is ook hier weer door de enge poort en het wachtwoord is: eenige treden lager afdalen, kleiner en meer ontdekt aan onszelven worden.

Niet alleen om in het beloofde land te komen, moest men den Jordaan door, maar voor de vervulling van iedere belofte, stroomt er een Jordaan die in het geloof doorschreden moet worden. En hoe grooter en heerlijker de te ontvangen zegen is, des te dieper is de Jordaan. De Jordaan is het beeld van den „stroom des doods". En wij moeten door iets van den dood in ons en om ons heen. Wij moeten dieper in de gemeenschap Zijns doods ingaan om een nieuw levensgebied te kunnen betreden, zooals Jezus zegt (Joh. 6 : 53): „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik ulieden: tenzij dat gij het vleesch des Zoons des menschen eet en Zijn bloed drinkt, zoo hebt

gij geen leven in uzelven." Leven in uzelven! Dit heerlijke gebied heeft Jezus Zijnen discipelen getoond; zij vreesden echter voor de enge poort, die daarheen voerde, en bleven niet slechts in den ouden cirkel, maar gingen zelfs terug. Zij wilden wel gaarne vooruit; maar zij konden het niet begrijpen, dat zij steeds weer door een enge poort moesten heengaan. Zij waren bevreesd voor dat steeds „enger" en steeds „dieper". Daarom kwam het bij hen niet tot een geestelijke geboorte; er kon geen dieper werk in hunne ziel geschieden, en de bevindingen, die zij vroeger gehad hadden, verloren haar beteekenis, en daardoor haar kracht en haar zegen. De zegen, dien zij door Johannes ontvingen in boete en vergeving der zonden, was voor de meesten tevergeefsch, omdat zij Jezus, het Lam Gods, niet volgden, die hen wilde doopen met den Heiligen Geest (Luk. 3 : 16). Zij zijn geëindigd met te zijn vleeschelijk en vijanden des kruises van Christus (Fil. 3 : 18). Zoo zal het gaan met een ieder, die het den Heere wil voorschrijven, hoe ver Hij met ons gaan mag.

Laat ons daarom niet blijven staan bij onze gezegende bevindingen. Eene bevinding is dan slechts heerlijk, wanneer zij het uitgangs-

punt is voor een die nog heerlijker is. Paulus had heerlijke bevindingen gehad, en toch zegt hij: „Vergetende hetgeen achter is." En daarmede bedoelt hij niet alleen zijn verleden zijne zonden, zijne tekortkomingen, maar ook zijne heerlijke bevindingen. Hij was gegrepen, door wat hij nog niet gegrepen had; hij bleef iemand, die zich strekte tot hetgeen vóór is. Hij zag nog als oude man een nieuwen cirkel voor zich. Deze cirkel heet: „Opstandingsleven!" en de poort die er heen leidt heeft tot opschrift: Gemeenschap met Zijn lijden en sterven (Fil. 3).

Wij beginnen met te zijn „kinderkens in Christus" en staan dan nog in het voorhof, waar wij het offer zien en het bloed vloeien zien en waar men zich verheugt over wat Christus voor ons gedaan heeft. Wat Christus echter voor ons gedaan heeft, wil Hij ook in ons werken. Wij zijn gerechtvaardigd geworden door het geloof (1 Joh. 2 : 29), opdat wij de rechtvaardigheid mogen doen. Christus heeft Zich voor ons geheiligd, opdat ook wij mochten geheiligd zijn in waarheid (Joh. 17 : 19). Wij zijn verlost om mede te arbeiden aan de vrijmaking der andere schepselen (Rom. 8).

Denk nooit, dat de bevindingen van anderen een voorbeeld voor u zijn, en dring nooit de uwe aan anderen op. God heeft voor een ieder Zijner kinderen eigen leidingen. Jezus sprak tot Maria: „Roer mij niet aan" en tot Thomas zeide Hij: „Breng uwe hand en steek ze in mijne zijde." Velen zijn verachterd in de genade, omdat zij bleven staan bij de bevindingen hunner leidslieden en wilden leven van het reeds doorleefde.

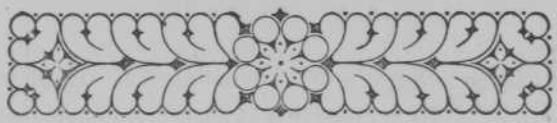

VII.

ÓVER-VLOEIEND LEVEN.

> En hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit den troon Gods en des Lams.
>
> Openb. 22 : 1.

Wat wij noodig hebben is óver-vloeiend leven. Eerst van het oogenblik aan, dat wij dit óver-vloeiende leven ontvangen, zijn wij tot een zegen.

Wat is óver-vloeiend leven? Het is niet óver-vloeiend gevoel, óver-vloeiende vreugde, óver-vloeiende woorden, maar óver-vloeiend l e v e n. Het is het leven voor anderen. Want leven en geven behooren te zamen, als inademen en uitademen. Als wij weten willen wat óver-vloeiend leven is, dan moeten wij zien op het leven van het Lam Gods. Toen

Hij Zijn leven liet aan het kruis, was Zijn leven, in den hoogsten zin des woords, een óver-vloeiend leven. Zijn leven was zegenaanbrengend van den dag Zijner geboorte aan, maar leven reddend en heilaanbrengend werd het eerst, toen Hij Zich in den dood gaf.

Met het Pinksterfeest ontvingen de Apostelen dit óver-vloeiende leven. En van dien dag af leefden zij het leven, dat uit Christus vloeide. Vroeger hadden zij ook leven en macht; zij genazen de kranken, wierpen de duivelen uit, predikten het Evangelie; maar die ééne macht hadden zij niet, de macht om hun leven te geven. En deze macht ontvingen zij eerst met het Pinksterfeest. Van dien dag af hadden zij hun leven niet meer lief. Hierin bestond bovenal het werk des Geestes. Dit was óver-vloeiend leven.

Zie op de mannen, die de wereld ten zegen zijn geweest. Zij hebben dit kunnen zijn, alleen in den weg der zelfverloochening. Abraham had zulk óvervloeiend leven, toen hij tot den koning van Sodom zeide: „Zoo ik iets neme! Het zij buiten mij" (Genesis 14 : 22—24). Mozes had zulk óver-vloeiend leven toen hij den Heer aanriep voor de zuster, die tegen hem gezondigd had, zeggende:

„O, God, heel haar toch" (Num. 12 : 13). Luther had zulk óver-vloeiend leven, toen hij gebonden door de waarheid, uitriep: „Hier sta ik, God helpe mij, ik kan niet anders!" Wesley had zulk óver-vloeiend leven toen hij voor zich en voor zijne vervolgde broederen dit devies koos: „Als God slechts met ons is!"

Hoe kunnen wij dat óver-vloeiende leven verkrijgen? Als Christus in ons leeft! Als Christus in ons leeft, dan leeft Hij Zijn leven in ons voort, zooals Hij dit leefde op aarde in dienen, liefhebben, verdragen enz. Het leven van den Apostel Paulus was daarom zoo geheiligd, omdat hij het zeggen kon: „Christus leeft in mij" (Gal. 2 : 20). En hoe kunnen wij anders Zijn leven leven? Want „Christus leeft in mij," wil toch niets anders zeggen dan: Christus wil door mij Zijn leven voortzetten! Petrus zegt, dat Hij ons geroepen heeft om Zijne deugden te verkondigen (1 Petr. 2 : 9). O, welk een heerlijke roeping, om Zijne deugden te verkondigen. Gelijk ieder blad van onzen Bijbel een stuk van Gods heerlijkheid verkondigt, een stuk openbaring van God is, zoo ook uw en mijn leven! Hebben wij aan onze omgeving de

deugden van Christus verkondigd? O, wij hebben allen Zijn weg verlaten! Wij hebben, gelijk de Bruid in het Hooglied, onzen Heer laten wandelen in het dal der verootmoediging en der armoede, en hebben zelf in onze grootheid en trots onzen weg vervolgd. Wij hebben Hem geprezen als het Lam, dat ter slachting werd geleid, en zijn zelf in onze zelfzucht en eigenliefde verre gebleven. Maar de Bruidegom moet Zijne Bruid aan zijne zijde hebben; daarom roept Hij: „Kom van den Libanon af!" Hij klimt niet tot ons op. Wij moeten tot Hem afdalen.

Wij lezen van Hem, dat Hij zichzelf vernietigd heeft (Filip. 2 : 7). En wanneer gij uzelf aan Hem overgeeft, doet Hij dit ook met u. En zóó ontvangt gij het óvervloeiende leven. Een gieter kan vol water zijn, zonder dat hij tot eenig nut is voor de naar water smachtende bloembedden, totdat de tuinman komt, hem in de hand neemt en uitgiet. Dit doet Jezus met ons, wanneer wij ons aan Hem overgeven. Hij zegt in Joh. 6 : 51: „Mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld." En wanneer wij ons leven aan Hem geven, doet Hij met het onze als met het Zijne.

Wacht toch niet op buitengewone bevindingen! Laat toch uw Christendom practisch zijn! Neem het goede boek, dat gij met zooveel zegen gelezen hebt, en geef het aan een ander, en uw leven begint reeds óver te vloeien.

Geef aan uwe omgeving uw gehoorzaamheid aan God, uw gebed, een vriendelijken blik, een vriendelijk woord, bewijs haar een vriendelijken dienst, en uw leven begint reeds óver te vloeien. Heb lief, die u niet liefhebben; scheld niet weder als men u scheldt, verdraag het onrecht en uw leven begint reeds óver te vloeien.

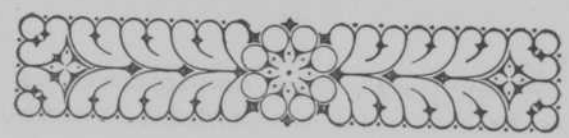

VIII.

DE ONHEILIGHEDEN VAN ANDEREN.

> Indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga heen en bestraf hem tusschen u en hem alleen.
>
> Matth. 18 : 15.

Wij moeten leeren heilig om te gaan met de onheiligheden van onze broeders en zusters. Als priesters moeten wij hunne zonden dragen tot God in het heiligdom en niet tot het volk in het leger, waar gewoonlijk bij de eene zonde nog vele bijgedaan worden en daardoor velen verontreinigd worden. Een priester in Israël, die de zonde van zijne broederen naar buiten gebracht had in het leger, zou gesteenigd geworden zijn. Men zou gezegd hebben : „Hij heeft een doodelijke zonde gedaan ; hij moet sterven !"

Als uw broeder tegen u zondigt, dan moogt ge dit niet aan anderen vertellen en tegenover hem zelven zwijgen, maar ge moet uw broeder bestraffen en indien hij naar u hoort, dan moet ge tegenover anderen zwijgen over zijne gebreken (Lev. 19 : 16, 17). En als gij bij uw broeder iets verkeerds opmerkt, en een ander doet dit ook, dan moet gij met elkander overeenkomen om voor het zondige in uw broeder te bidden, en dit alleen te brengen in het heiligdom, waar ge tevens smeekt om ontdekking en verzoening voor hem. Want zoo moet in de eerste plaats, volgens het verband, dit woord worden opgevat; „Wederom zeg ik u: indien er twee van u zamenstemmen op de aarde over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, dat die hun geschieden zal."

1.

Zijt gij het wel eens met uw broeder over eene dergelijke zaak eens geworden? Dat is priesterlijk.

Volgens de gelijkenis in ditzelfde hoofdstuk kan men de aangeboden vergeving der zonden in de waagschaal stellen, door onbarmhartig te zijn jegens anderen. Dezen onbarm-

hartigen dienstknecht was door zijn heer de schuld kwijtgescholden; maar omdat hij onbarmhartig was jegens zijn mededienstknecht werd de kwijtschelding teruggenomen en de geheele schuld weer voor zijn rekening gelegd.

2.

Weet gij welke lieden God Zijn gemeenschap onthoudt? Aan hen, die zich niet willen verzoenen! In Matth. 5 : 24 leeren wij iemand kennen, die van Gods aangezicht wordt weggezonden, tot wien God zegt: Ga heen! Wij kunnen Gods gemeenschap niet genieten, als onze gemeenschap met onze broederen door zonde verbroken is.

Weet gij hoe men tot eene woeste wildernis wordt? Wanneer men den broederen geweld aandoet! In Joël 3 : 19 lezen wij: „Egypte zal tot eene woeste wildernis worden, en Edom zal worden tot eene woeste wildernis, om het geweld gedaan aan de kinderen van Juda."

3.

Weet gij welke lieden de Schrift „Godvergetenden" noemt? Wij lezen dit in Psalm

50 : 19—22: „Uwen mond slaat gij in het kwade, en uwe tong koppelt bedrog. Gij zit, gij spreekt tegen uwen broeder, tegen den zoon uwer moeder geeft gij lastering uit. Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent, dat Ik ten eenenmale ben, gelijk gij; Ik zal u straffen, en zal het ordentlijk voor uwe oogen stellen. Verstaat dit toch, gij godvergetenden!

De zonden van een broeder gevoelloos te vertellen aan anderen, die even zoo weinig gevoel hebben als wij zelf, dit is „oordeelen" (Matth. 7 : 1) en dit zal niet zonder oordeel blijven.

4.

Weet gij, hoe men opwast in de genade? Er staat in Jesaja 58 : 6—9: „Ik verkies, dat gij losmaakt de knoopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt... Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe genezing zal snellijk uitspruiten... dan zult gij roepen, en de Heere zal antwoorden; gij zult schreeuwen, en Hij zal zeggen: Ziet, hier ben Ik... En de Heere zal u geduriglijk leiden, en Hij zal

uwe ziel verzadigen in groote droogten, en uwe beenderen vaardig maken.

En Paulus vermaant de Romeinen in Hoofdst. 6 : 13, dat zij hunne leden niet zullen stellen tot wapenen der ongerechtigheid. Uw oog, uw oor, uw tong moeten wapenen Gods worden, waardoor Zijn rijk der gerechtigheid op aarde uitgebreid wordt, en mogen geen wapenen zijn, die de vijand in zijne hand neemt om zijn rijk van ongerechtigheid en verwarring mede uit te breiden.

Wij zijn schuldenaars niet aan het vleesch, wij mogen niet, wat bij onzen broeder nog vleeschelijk is, voeden — maar moeten dit verdragen! Want onze liefdeloosheid helpt onzen broeder niet, maar doet hem slechts des te dieper in zijn eigen oude natuur indringen.

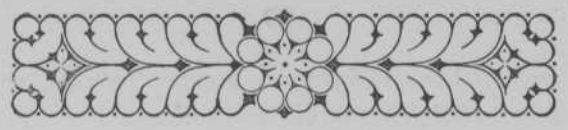

IX.

VERLOSSING.

En dat bloed zal ulieden tot een teeken zijn.

Ex. 12 : 13.

Er zijn tien plagen over Egypte gekomen, maar die allen brachten geen verlossing voor het geknechte volk van Israël. Eerst toen het lam kwam, en zij in hunne huizen het lam aten, en zijn bloed aan de deurposten gestreken hadden, toen kwam de verlossing voor het volk. Toen het lam in de huizen van Israël was, toen konden zij trekken. Denk niet, dat de krankheid, waaraan gij lijdt, of uw schuldbelijdenis, of uw verootmoediging, hoe oprecht die ook gemeend zij, u verlossing zal brengen uit uw dienstbaarheid. Alle deze dingen zijn slechts een voorbereidiug, zij be-

reiden slechts den weg voor het Lam Gods. Niet het gericht, maar de genade, die in het gericht werkt, maakt vrij en brengt verlossing teweeg. Niet het vuur in den vurigen oven maakte de boeien los der drie vrienden van Daniël, maar die het deed was de „vierde", de Zoon des menschen, die met hen in het vuur was. Hij alleen heeft macht over alle vleesch (Joh. 17 : 2). Is er nog vleesch aan u, vergankelijk vleesch, dat de reuke des doods en der ontbinding draagt? Hij heeft macht het u te ontnemen, en in plaats daarvan u te geven eeuwig leven. Is er in uw karakter nog veel, dat ongebroken, niet verlost is? Het Lam Gods kan verlossen, wat nog niet verlost is, en kan breken wat nog ongebroken is (Openb. 5 : 1—5). Er kunnen dingen zijn in ons leven, die als met zeven zegelen verzegeld zijn. Wij hebben getracht ze open te breken, en hebben anderen gesmeekt dit voor ons te doen, en zie tot nog toe is dit niet gelukt. Laat ons gaan tot het Lam. Hij is de „Laatste" (Openb. 1 : 17). Hij kan wat niemand kan in hemel en op aarde.

Toen de oudsten van Israël tevergeefs tot Faraö geroepen hadden om verlichting van

hunne lasten, en Mozes tevergeefs gezocht had hen te bevrijden, en nu ontmoedigd riep tot God: „Gij hebt Uw volk geenszins verlost," toen sprak Jehovah: „Nu zult gij zien, wat ik aan Faraö doen zal." En Jehovah gaf het lam en met dat lam kwam de uitredding. Hebt ook gij geen verlossing gevonden door de oudsten, door uwe meerderen in ervaring, en ook niet door Mozes en Aäron, de gezanten? Zijt dan niet mismoedig, want er is verlossing door het Lam! Zijn bloed verlost ook van die zonden en hartstochten, die zooals men zegt, ons in 't bloed zitten. Ook door ons vleesch en bloed heen heeft Hij een weg der verlossing gegeven, een bres geslagen. Wij lezen in Hebreeën 2, dat Hij vleesch en bloed heeft aangenomen, om de macht te breken van hem, die door vleesch en bloed ons in dienstbaarheid hield. Ook hierin heeft Hij ons een weg der verlossing bereid.

Het Lam is niet alleen de verlossing van de banden, die ons binden, maar ook de weg der verlossing van onszelf. Iedere stap, dien wij Hem nawandelen, is tegelijkertijd een stap van onszelf weg. In de voetstappen van het Lam wordt iedere tegenstrijdigheid in ons wezen opgelost, en elke oneffenheid vlak

gemaakt, totdat Zijn naam en de naam Zijns Gods op onze voorhoofden geschreven staat, zooals Paulus zegt in 2 Cor. 3 : 18 : wij worden, „naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid." Waardoor worden wij veranderd? Doordat wij de heerlijkheid des Heeren aanschouwen, de heerlijkheid van het Lam, en met onze voeten Zijne voetstappen drukken. En Zijn weg was een weg van zelfvernietiging. Wij lezen in Filip. 2: „Hij heeft Zichzelven vernietigd!" Dat moet bij ons vooraan staan: ook ik wil vernietigd worden! Dan kan men zich vernederen, en komen om ontledigd te worden van alles wat uit onszelf is. En dan kan God Zijn hand op ons leggen, en ons maken tot een prijs niet alleen Zijner genade, maar Zijner heerlijkheid (Ef. 1 : 14). Gij wildet uzelf gaarne gebroken zien, gaarne overwinningen behalen op uzelf, gaarne ieder uur en in iedere omstandigheid het juiste evenwicht in uw ziel behouden, en toch hebt ge bij al uw oprecht zoeken den weg niet gevonden en de overwinning niet behaald? Waarom niet? Gij wildet dit alles met geweld nemen als een held, en dan natuurlijk er mede pronken als een held. Maar er is een bevinding

en verlossing, die men niet met geweld veroveren kan, maar die onze ziel ondervinden moet. Zulke dingen heeft God voor ons bereid, maar wij moeten het punt bereiken, waar Zijne hand ze ons wil doen toekomen. En zulk een punt is dan eerst bereikt, als wij de zegeningen van onzen God zóó ontvangen en verbeiden, dat wij daarvan niets voor het leven van ons eigen ik verwachten, en als iedere verlossing, die God ons beschikt een belofte inhoudt voor nog grootere verlossing. Want men kan niet verlost worden van de zonde, als men niet eerst verlost wordt van zichzelf.

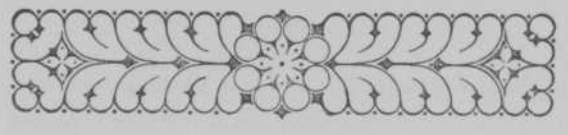

X.

GEZEGEND BIJBELLEZEN.

WAT VERSTAAN WIJ ONDER GEZEGEND BIJBELLEZEN?

1.

Als ons in het gelezen woord juist datgene geven wordt, wat wij op dit oogenblik behoeven, zoodat wij antwoord ontvangen op de vragen, die ons hart kwellen, en helder inzicht in de omstandigheden waarin wij ons bevinden. Toen Daniëls hart bewogen was vanwege de ballingschap van zijn volk en zijn geest zich bezighield met de terugkeer van zijn volk, vond hij in den profeet Jeremia, dat de gevangenschap van Israël 70 jaren duren zou (Dan. 9 : 2). Hij ontving antwoord op de vraag van zijn hart en licht over de omstan-

digheden waarin hij toen verkeerde. Dit was voor hem een gezegend lezen van zijn Bijbel. Zoo kwam het woord des Heeren tot hem, niet in een gezicht, maar in de Schrift. Op deze wijze moet des Heeren woord ook tot ons komen; want niet elk gedeelte van Gods Woord heeft voor ons op elk uur dezelfde beteekenis. Velen doen verkeerd als zij meenen, dat zij het geheele hoofdstuk, dat zij des morgens gelezen hebben, ook verstaan moeten. Dit is niet noodig. Het is genoeg als wij uit het hoofdstuk juist ontvangen hebben wat wij voor vandaag noodig hebben. En dit kan dikwijls in één zin of één woord liggen.

2.

Als wij de Schrift niet alleen lezen met betrekking tot onze gevoelens en onze belangen, maar ook met betrekking tot de gedachten en den wil van onzen God. Het is heerlijk om door het lezen van den Bijbel onze nooden en behoeften te leeren kennen, en hoe God die vervullen kan; maar dit is slechts de eene kant van het Bijbellezen. Wij moeten er echter ook uit leeren welke Gods gedachten zijn en wat Gods wil is. Gods wil is o. a. dat alle menschen tot de kennis der waarheid

komen. En in dezen wensch Gods zijn alle andere besloten. En als verlosten moeten wij medearbeiders Gods zijn in dit werk. Want wij zijn leden van Christus' lichaam, en ons hoofd is de Verlosser, van wien alle schepsel in den hemel, op de aarde en onder de aarde zijn verlossing verwacht. Werkelijk, wanneer gij den Bijbel ook van dezen kant beschouwt, ontdekt ge een nieuwen Bijbel, en als 't ware een nieuwen God, en een nieuw leven. En als men aldus op de belangen van Gods koninkrijk letten gaat, dan raken uw eigen gedachten op den achtergrond, of beter nog dan worden de belangen van Gods koninkrijk ook onze belangen, en het doelwit van ons leven wordt veel verhevener.

3.

Het gelezen Woord moet ons het leven doen zien van Gods kant. Al degenen, wien het lezen van den Bijbel ten zegen is, zijn tevens menschen, die naar Gods wil begeeren te leven. Daniël was een onderzoeker van de Schrift, en tevens was het zijn wensch Gods wil te doen. Als jongeling naar Babel gebracht, weigerde hij reeds zich te verontreinigen met de spijze des konings. En deze

gehoorzaamheid aan Gods wil was ook voor anderen ten zegen, want ook zijne vrienden volgden zijn voorbeeld.

Dit is wat Jacobus noemt „het woord, in ons geplant" (Jac. 1 : 21), en Jeremia „de wet geschreven in onze harten" (Jer. 31 : 32).

4.

Wij moeten hetgeen wij lezen in praktijk brengen. Dit is de eenige weg, om de Schrift in haar diepte te verstaan. Tot een dieper inzicht in de wegen Gods geraakt men niet door nadenken alleen; maar bovenal door het wandelen op de diepe wegen, die God met ons houdt. Op den weg naar Moria kwam Abraham tot het geloof in de opstanding. Hij geloofde, dat God machtig was zijn zoon ook uit de dooden te verwekken (Hebr. 11 : 19). Om tot dit punt te geraken, moest hij eerst dezen weg bewandelen, die ten doel had, zijn zoon te offeren.

5.

Door dit uiterlijke, geschreven woord moet het „eeuwige Woord", Christus, tot onze zielen spreken; want hiertoe heeft God ons Zijn Woord in handen gegeven, en dit is de grootste zegen aan ons Bijbellezen verbonden.

6.

Laat ons iederen morgen, het eerste half uur van den dag aan het lezen van den Bijbel geven. Velen dergenen, die de innigheid van hun gebedsleven verloren hebben, en die geen lust meer hebben aan het lezen van Gods Woord, zullen goed doen zulke kostelijke oogenblikken van gemeenschap met God te houden in den vroegen morgen.

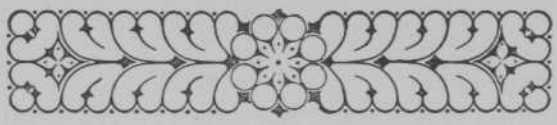

XI.

BESLISSENDE UREN.

> En Jezus wetende, dat Zijne ure gekomen was...
>
> Joh. 13 : 3.

Het gansche leven van Jezus vond zijn hoogste uiting in één gewichtig uur, de ure van Gethsemané en Golgotha. En deze ure noemt de Heilige Geest in Joh. 13 : 1 „Zijne ure."

En zoo is het ook in ons leven. De ervaringen, de lessen, de zegeningen van vele jaren kunnen hun toppunt bereiken in één beslissend uur. En dit uur is als het ware „een examen". Wie een studie maakt moet, na jarenlange arbeid, zijn trouw en ijver bewijzen en ook de moeite zijner leeraars beloonen in het gewichtige uur van het examen. Dat

examen is dan „zijne ure." Wordt deze ure met succes bekroond, dan staat een hoogere klasse, een hoogere studie voor hem open; maar indien niet, dan luidt het in het gunstigste geval: nogmaals repeteeren. Hij moet dan weder over beginnen, en alle lessen, die hij reeds geleerd had, nog eens leeren. Zijn oppervlakkigheid heeft hem nadeel en zijnen leeraars verdriet veroorzaakt.

O, hoe dikwijls wordt de Heilige Geest bedroefd door kinderen Gods, die hunne lessen niet leeren en in de ure, als het examen komt, afgewezen worden. De Heilige Geest moet ons telkens weder terugvoeren op den weg, evenals Mozes de kinderen Israëls in de woestijn, omdat wij toen en daar onze les niet geleerd hadden. Hij moet ons telkens weder het A. B. C. van het Evangelie leeren, inplaats van verder te kunnen gaan.

Het behoeft nog geen val in zonde te zijn, die ons het voortgaan op den weg belet; het kan ook zijn, een niet getrouw bevonden worden in het kleine.

Dat een leerling niet overgaat in een hoogere klasse, vindt niet altijd zijn oorzaak in een slecht stuk, dat hij uithaalde, of in een buitengewoon slecht gedrag,

maar slechts een „Ik kan niet" is voldoende.

Hoevele kinderen Gods hebben het zich tot een gewoonte gemaakt te zeggen „Ik kan niet", en denken dan dat dit een voldoende verontschuldiging is. Maar dit is niet voldoende. Zij zijn niet door het examen gekomen, zij zijn gezakt. Want om te zeggen: „Ik kan niet", is ook zonde. Wat was de zonde, waardoor Israël omkwam in de woestijn? Wij lezen, dat zij voortdurend zeiden: „Wij kunnen niet!"

Wij kunnen dit water niet drinken. Wij kunnen niet zonder vleesch leven. Wij kunnen niet op den man Mozes wachten, totdat hij van den berg komt: „Kom, maak ons goden, die voor ons aangezicht gaan."

Er zijn uren in ons leven, waarin onze geheele geestelijke toekomst op het spel staat, uren, die beslissen voor een leven van macht of van zwakheid; uren, waarin een arbeid van jaren kan bezegeld, maar ook vernietigd worden; uren, die een weg van zegen voor ons openen, of dien weg voor ons afsluiten.

Men kan in een uur van zwakheid zegeningen verbeuren, die nooit meer terugkomen. Het was in zulk een uur zwakheid, dat

Ruben voor altijd zijn eerstgeboorterecht verloor (Gen. 49 : 4), en daardoor de koninklijke en priesterlijke waardigheid, die eraan verbonden waren (1 Kron. 5 : 1, 2).

Gij hebt veel genade en liefde van uwen God ontvangen, en gij hebt het dikwijls uitgeroepen: — Ik ben geringer dan al Uwe weldadigheden! — Waarom schenkt God mij ze? — Nu geeft God u een antwoord, en brengt u in aanraking met een onvriendelijk, ondankbaar mensch. En nu moet ge, wat gij van God ontvangen hebt, ook mededeelen aan anderen, die evenmin uwe liefde waard zijn, als gij de liefde Gods. Maar zie, nu wordt uwe liefde als huichelarij beschouwd en uwe toewijding wordt met koelheid en ondank beantwoord. Zult ge het nu opgeven en zeggen: Ik kan het niet?

Hij heeft de Zijnen, die in de wereld waren, die als echte wereldlingen met Hem gehandeld hadden, liefgehad tot het einde. Tot in den dood aan het kruis bleef Hij de overwinnaar, en werd niet overwonnen.

Komt, laat ons bij Hem ter school gaan, in Zijne voetstappen treden, en laat ons van nu aan ophouden met te zeggen: Ik kan niet.

Laat dit over aan menschen, die den rijkdom van Gods genade niet kennen; maar onze God is „de God aller genade" (1 Petr. 5 : 10). Zijne genade gaat alles te boven, en wil ons toebereiden tot alle goed werk.

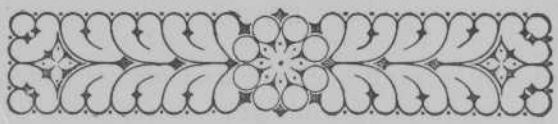

XII.

DE ARK, SYMBOOL VAN HET KRUIS.

> En de Heere zeide tot Noach: Ga gij, en uw gansche huis in de ark..., en de Heere sloot achter hem toe.
> Gen. 7 : 1*a*—16*b*.

Evenals Noach in de ark ging, moeten wij in het kruis schuilen. Dan kan God achter ons toesluiten, gelijk Hij achter Noach toesloot. Noach behoefde de deur der ark niet van binnen te sluiten, want God sloot die. Alzoo behoeven wij niet de verzoening angstvallig zelf vast te houden, want de Heilige Geest wil ons ook dit verzegelen (Ef. 1 : 13).

Velen hebben de blijdschap en de verzekerdheid van hun geloof verloren; omdat zij van het kruis alleen de bedekking hunner schuld verwachten. Het kruis wil echter niet alleen onze zonden hebben, maar het

wil ook onszelf hebben. En indien wij onszelf werkelijk gekruisigd hebben, dan is de vergeving onzer zonden een uitgemaakte zaak. Want indien het kruis mij bedekt, dan bedekt het ook mijne zonden, en mijne schande, die daarmede samenhangt. En omgekeerd indien het kruis mij niet bedekt, dan kan het ook mijne zonde niet bedekken.

Hierin spreekt een heilige saamhoorigheid, die men niet verbreken kan. En dit doen wij, als wij het kruis alleen aannemen als een bedekking van onze zonden, en niet als de dood en het oordeel over ons eigen leven.

Wij zouden willen voorwaarts gaan, als de Heilige Geest blijft staan, en blijven staan, als de Heilige Geest voorwaarts gaat. En dit doende bedroeven wij den Heiligen Geest, en hierdoor ontbreekt ons zoo dikwijls het getuigenis van Zijn goedkeuring. De Heilige Geest voerde eens Jezus naar het kruis; en voor ons Heeft Hij geen anderen weg. De Geest en dat kruis behooren bij elkander.

Om binnen te gaan in het land der ruste moesten de Israëlieten eerst door den Jordaan (de Jordaan is het beeld van den stroom des doods), en dit was de eenige weg. En God sprak: „Maak u op en trek

over den Jordaan." Zij moesten er in en er doorheen — niet er over springen. Zoo moeten ook wij in de praktijk van het kruis ons begeven; en niet, zooals velen het willen, zich in het geloof er overheen zetten. Want dan komt de ontgoocheling, dan zoekt men tevergeefs naar de beloofde rust en de toegezegde overwinning. Dan komt men òm in de woestijn van het eigenwillig leven, dan is men zichzelf en anderen tot last, omdat men niet zijn eigen ik aan het kruis genageld heeft.

Wanneer wij echter in het kruis schuilen zoo als Noach dit deed in de ark, dan trekt dat kruis voor ons de scheidslijn tusschen ons en de zonde. De ark maakte scheiding tusschen de geredden en het verderf om hen heen. En zoo maakt het kruis ook scheiding tusschen ons en het verderf. Het kruis heeft een reddende, een verlossende en bewarende macht. En wanneer wij onder de macht van dat kruis komen, zullen wij ook de gezegende gevolgen er van ondervinden. Want zij, die wonen in de schaduw van dat kruis, ondervinden het, dat zij wonen in de schaduw des Almachtigen, waar de vijand met verpletterden kop onder onze voeten ligt.

Maar de ark scheidde niet alleen de verlosten van het verderf, maar ook van de menschen. En zoo ook scheidt het kruis ons van den mensch, van den ouden mensch, van ons eigen ik. En dit is de voornaamste bedoeling van het kruis, dat het ons verlost van onszelf. God kon dien ouden mensch niet anders tegentreden dan met het teeken des kruises, met den vloek en met den dood.

Voorts is er nog een zegen, waarop de ark ons wijst en waarin zij een type is van het kruis, namelijk, dat zij een venster had, waardoor Noach met God in gemeenschap bleef. Als wij ons laten scheiden van wat beneden is, kunnen wij in gemeenschap treden met wat boven is; maar dan moet deze scheiding ook doorgaan in elke gedachte en begeerte, die in Gods licht bezien niet rein is.

Wij moeten, ten opzichte van het ongoddelijke, geheel in afzondering leven, gelijk Noach dit in de ark deed. Indien er in de ark ook slechts een kleine opening geweest was, zou de rustige gemeenschap van Noach met den hemel verstoord zijn geworden. De zonde dringt even licht binnen als het water. En wanneer wij niet gescheiden blijven van de zonde buiten en van ons eigen ik van

binnen, is de liefelijke gemeenschap met God niet mogelijk. Want telkens als wij de verbinding met de zonde en het eigen ik weer aanknoopen, snijden wij de verbinding met boven af.

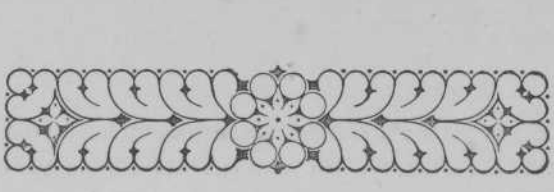

XIII.

DE ZEGEN DES KRUISES.

> Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door welken mij de wereld gekruisigd is, en ik der wereld.
>
> Gal. 6 : 14.

Een van de zegeningen des kruises bestaat hierin, dat het ons de nietswaardigheid van onze werken, en de algeheele verdorvenheid onzer natuur leert kennen. Het kruis is niet gekomen om de menschelijke natuur te verbeteren, niet om aan te vullen wat de mensch niet doen kon. Wel gebruiken maar al te velen het voor dit doel, gelijk een nieuwe lap op een oud kleed. Maar die scheurt af, en daarom wandelen dezulken rond in ge-

scheurde kleederen, en gaan dikwijls van den eenen predikant naar den anderen, zonder te vinden wat zij zoeken. Neen, het oude kleed, onze oude mensch, moet afgelegd en overgegeven worden aan den kruisdood. En het kruis laat alles, wat uit des menschen verdorven natuur is den vloekdood sterven, en geeft ons ik de plaats eens vervloekten; het breekt den staf over alles, wat van den mensch is.

Wie nu door den Geest naar het kruis gevoerd wordt, heeft het doodvonnis over zijn eigene natuur leeren uitspreken, die heeft den staf over zichzelf gebroken, want over alles, dat niet het teeken des kruises draagt, ligt de vloek. En een ieder, die zijn eigen leven wil behouden, die behoudt ook den vloek. Hebben wij door den Geest dat kruis leeren verstaan, dan hebben wij ons leven verloren, en zullen daarvan ook niets goeds meer verwachten, en onszelven inplaats van anderen veroordeelen.

Zoolang wij echter nog niet door den Geest deze les geleerd hebben, trachten wij telkens weer in onszelven iets goeds te vinden, iets wat in Gods oog waarde zou hebben en waarover niet het oordeel des doods behoeft te gaan. En als wij dan niets vinden, vervallen

wij in een valsche droefheid, waarvan de vijand gretig gebruik maakt om ons tot wanhoop te voeren, door te zeggen: „Geef het op, er is in u toch niets goeds, waarom God bemoeienis met u zou houden!"

Maar dit wil God ook niet; wat wij van nature bezitten moet aan het kruis genageld, en een nieuwe mensch moet aangedaan worden. Het kruis voert den mensch naar een algeheel bankroet, en dan eerst kan God helpend toetreden. Het kruis voerde de discipelen van Jezus eens naar zulk een bankroet, iets wat de woorden huns Meesters niet hadden kunnen uitwerken. Het ontnam hun het aureool van heiligheid, dat zij zich in de drie jaren, dat zij Jezus volgden, meenden verworven te hebben, en het leerde hun wat onze eigen natuur waard is. En hierdoor werden zij voorbereid, om den Heiligen Geest te ontvangen, die hun een nieuwe natuur en een nieuw leven zou geven. Want wij kunnen dat kruis en dien Geest niet van elkander seheiden. Het kan voor ons geen Paschen en geen Pinksteren worden, als wij niet eerst een Goeden Vrijdag gehad hebben.

Slechts door het kruis worden wij voorbereid voor het leven en de volheid Gods; slechts wie

met Christus gekruisigd is, kan een vat ter eere worden.

Aan het kruis van Christus moeten wij onzen ouden mensch dooden (Rom. 6 : 6), en in de opstanding van Christus liggen de wortelen van ons nieuwe leven (1 Petr. 1 : 3). Wie zijn leven verliest, die zal het vinden.

Wij moeten de practijk van het kruis leeren verstaan, als medegekruisigden, d. w. z. als veroordeelden, als weggeworpenen. Want dan is de deur geopend, tot een leven van genade en zegen. Het moet alles in den dood, wat aan den dood toebehoort, evenals het lijk in de aarde geborgen wordt, omdat het die aarde toebehoort.

In het leven van Abraham, evenals in het leven van al Gods kinderen, zien wij dit beginsel des kruises doorgevoerd. Abraham moest namelijk wachten tot zijn lichaam en het lichaam van Sara door den ouderdom verstorven waren, totdat er dus naar de wet der natuur niets meer te hopen was, en toen eerst kwam Gods tijd. En zoo werd steeds, van het oogenblik dat hij uittoog uit Ur tot aan de offerande van Izaäk, de stem van zijn natuur tot zwijgen gebracht.

En de Heilige Geest, die een „eeuwige

Geest" is (Hebr. 9 : 14), verandert niet. Hij heeft Christus, ons Hoofd, naar het kruis gevoerd en ons Zijne kinderen met Hem, en Hij voert ons telkens weer dienzelfden weg. Want Zijn werk in ons is tweeërlei: eenerzijds om te voeren in den dood al wat dien dood toebehoort, en anderzijds om het leven, dat God in ons gelegd heeft, van heerlijkheid tot heerlijkheid te brengen.

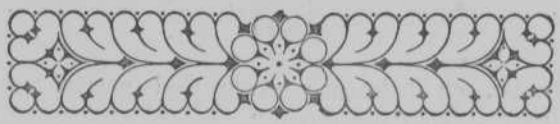

XIV.

WEES EEN ZEGEN
EN
WEES GEZEGEND.

> En ik zal u zegenen, ... en wees een zegen.
>
> Gen. 12 : 2.

1.

Het moet ons een levensbehoefte worden, niet alleen zegen van God te ontvangen, maar ook zelf een zegen te zijn.

„Alles tot Gods eere," moet ons levensdevies zijn. Toen Jezus deze aarde verliet, sprak Hij tot Zijn Vader: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde", (Joh. 17 : 4). En de ouderlingen in Openbaringen 5 zongen het Lam toe: „Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en

natie, en hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren."

Als wij van harte den Heere dienen en niet de menschen, dan bewijzen wij den menschen een dienst en zijn hun ten zegen. Als iemand in het verborgen in de binnenkamer God trouw dient, dan ondervindt het gansche huis hiervan den zegen. Als iemand oprecht voor Gods aangezicht wandelt, dan is hij een zegen voor zijn omgeving. En is het niet daarom, dat wij zoo weinig ten zegen zijn geweest voor onze medemenschen, omdat wij niet voor alle dingen ter eere Gods hebben willen leven?

2.

Wanneer wij hebben geleerd als een zegen te beschouwen wat God een zegen noemt, dan zullen wij voortdurend zegeningen ontvangen — zegeningen zoo rijk, dat wij ze in onze brooze vaten nauwelijks knnnen bevatten; zegeningen zoo rein, dat wij weten, dat ze bij ons en bij anderen vrucht voort moeten brengen ten eeuwigen leven. En dit punt is bereikt, wanneer wij door den Heiligen Geest geleerd hebben, de zegeningen zoo te ont-

vangen, dat wij ons daarvan niets toeëigenen voor ons eigen ik.

De meesten zoeken den zegen alleen in het ontvangen, in het „wees gezegend". Maar de zegen ligt niet minder in het geven. Indien wij een volkomen offer brengen op Zijn altaar, zullen wij ook een volkomen zegen ontvangen — eerder niet! (Deut. 33 : 9, 10). Het geheim van den zegen, dien Abraham ontving, lag in de innerlijke stemming zijner ziel, die uitgedrukt werd in deze vier woorden, die hij tot den koning van Sodom richtte : „het zij buiten mij"! (Gen. 14 : 24). Door wat hij opgaf, ontving hij den zegen. En wat sprak God tot den man, dien Hij zegenen wilde? „Ga uit" — „Verlaat!" Hij verliet zijn vaderland, en God gaf hem een eigen land. Abraham sprak tot Lot, die geen ruimte genoeg had voor zijne kudden: „Kies!" En Lot, partij trekkende van de onbaatzuchtigheid van Abraham, koos voor zich het land rijk aan water. Maar in dienzelfden nacht kwam God tot Abraham, tot den man, die aan het kortste eind getrokken had, en beloofde hem het gansche land tot een eeuwige bezitting.

Door op te geven, ontsloot hij voor zich

nieuwe deuren van zegen. Op groote zelfverloochening volgde grooter zegen.

Later verzocht God Abraham, en zeide tot hem: „Neem nu uwen zoon, uwen eenige, dien gij liefhebt, Izak... en offer hem tot een brandoffer", (Gen. 22 : 2). En Abraham gehoorzaamde en legde zijn kind op het altaar. Maar ontving hij hem terug juist zooals hij hem ten offerande op het altaar gelegd had? Immers neen! God gaf hem zijn zoon weder met de heerlijkste beloften (vers 16—18).

God sprak tot de Israëlieten: „Gij zult geen bloed eten, want de ziel van het vleesch is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven om over uwe zielen verzoening te doen" (Lev. 3 : 11).

Den Israëlieten, die het bloed offerden inplaats van het te eten evenals de heidenen deden, gaf God het tot een verzoening voor hunne zielen. Dezen grooten zegen konden zij slechts bereiken door er afstand van te doen.

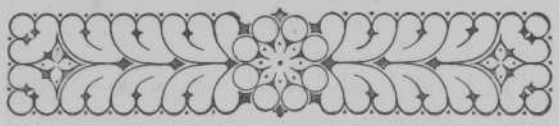

XV.

DE PRAKTIJK DER HEILIGMAKING.

De ware heiligmaking werkt een afsterven van het valsche leven, het leven van het eigen ik. De valsche heiligmaking wil den mensch en het eigen ik in de hoogte steken, opdat de wereld zich verbaze en het schepsel bewonderen zou.

De heiligmaking naar Gods Woord echter voert den mensch naar het kruis, en leert hem, dat zijn natuur alzoo verdorven is, dat God die aan het kruis gevloekt heeft, en dat Hij ons eigen ik aan het kruis genageld en gedood heeft. En als wij dit gezien hebben, houden wij op onze natuur te willen snoeien en verbeteren, om onszelven een vernis van heiligheid te geven, en tevens zullen wij ophouden met moedeloos te zijn, omdat God in

ons niets goeds vindt als aanknoopingspunt voor Zijn werk.

Alle heiligmaking, die niet begint bij het kruis, is verkeerd, en moet eindigen hetzij in geestelijken hoogmoed, hetzij in moedeloosheid.

Als wij met Hem gekruisigd zijn (Rom. 6 : 5) en eene plante met Hem zijn geworden in de gelijkmaking Zijns doods, dan leidt de Heilige Geest ons ook verder op den weg achter Jezus aan, waar wij meer en meer ons eigen leven verliezen.

Indien volgens Rom. 6 : 22 de heiligmaking een vrucht is van onze vrijmaking van de zonde, dan is zij tevens een vrucht van de verlossing van ons eigen ik. Want alle verleiding en alle zonde vinden haar aanknoopingspunt in onze zelfzucht. Daarom juist neemt de vijand het altijd op voor ons eigen ik, hij voedt onze eigenliefde. Ons eigen ik heeft geen warmer vriend, die er zoo goed voor zorgt, dat deze vonk uit de hel niet in ons wordt uitgebluscht. Alle brood, dat uw eigen ik voedt, is uit de hel, en de stem, die het voor uw eigenliefde opneemt, is Satans stem. Toen Petrus 'Jezus' leven in bescherming wilde nemen, wendde Jezus zich om en zeide „Satan!"

En hierin was Jezus niet zoozeer hard tegen Petrus, als wel hard tegen Zichzelf, daar Hij Petrus niet toestond zich op te werpen als beschermer van Zijn leven. Want onze verlossing kon niet tot stand komen, indien God Zijn eigen Zoon niet overgaf in den dood, en deze verlossing wordt ons geschonken, indien wij ons leven niet achten. O, hoevelen zijn er, die verlost wenschen te zijn van de zonde, die strijden tegen de zonde, maar toch hun leven niet willen verliezen! En dit is een vruchtelooze strijd.

De ware heiligmaking moet daarom zijn een leven voor God (Rom. 6 : 11). Jezus, de heilige, heeft nooit een leven voor zich zelf gekend, Hij leefde voor God. En wat was het hoogtepunt in Zijn leven voor God? Dit, dat Hij Zijn kruis op zich nam, om het verloren eigendom Gods een weg der verlossing te openen, die tot God terug leidt. „Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn bloed," zoo roemen de ouderlingen voor den troon, (Openb. 5).

En wat is het hoogtepunt van ons leven voor God? Ook dit, dat wij ons kruis op ons nemen, en hierdoor onze broederen en zusteren tot God leiden. Hoe dikwijls zien

wij, dat de onbekeerde leden van een gezin niet aan de voeten van den Heiland gebracht worden, omdat de kinderen Gods in hetzelfde gezin hun kruis niet op zich nemen, en daardoor een schaduw op het kruis van Christus werpen.

Wij spreken veel over heiligmaking. Jezus sprak eerst van heiligen, toen Hij naar het kruis ging. Hij heiligde zich ten offer, en sprak op den weg naar het kruis: „Ik heilige mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid (Joh. 17 : 19).

Indien wij ons ook zoo heiligen, onszelven ten offer brengende, indien wij op het voorbeeld van onzen Heiland de laagste plaats innemen, dan zal het gevolg zijn, dat anderen om ons heen zich ook werkelijk heiligen; maar niet indien wij slechts redetwisten over het begrip „heiligmaking".

Het Lam deed Zijn mond niet open, maar toonde ons wat het is zich te heiligen, door zich ter slachtbank te laten leiden. Hij sprak: „Ik heilige mijzelven voor hen." V o o r h e n! Dit is als het ware ook de thermometer voor onze heiliging.

De zeven woorden aan het kruis gesproken zijn als zeven lichtstralen van de heerlijkheid

van het Lam. Het eerste gold Zijn vijanden. Voor hen bad Hij om vergeving. Het tweede gold den Zijnen. Voor hen zorgde Hij. Het derde gold den zondaren. Voor hen stierf Hij. Men bracht Hem ter dood; Hij gaf hun het leven. Dit is de heiligmaking in praktijk gebracht.

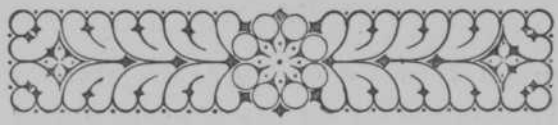

XVI.

CHRISTUS, DE EERSTE, MAAR OOK DE LAATSTE.

Ik ben de eerste en de laatste.
Openb. 1 : 17.

Vrees niet om met God tot het einde toe te gaan; want Christus, ons Hoofd, is niet slechts de eerste, maar ook de laatste. Als de eerste gaat Hij voor ons heen en bereidt onzen weg, en houdt ons oog gevestigd op het doel, dat bereikt moet worden. Als de laatste zorgt hij er voor, dat wij tot dat doel gebracht worden. Vraag dan niet vol angst: „Hoe kan ik dat grootsche doel bereiken, wat God met mij voor heeft?" Er is een weg die u er heen leidt, en een kracht die u er brengen kan.

Hoe kan een zwak kind van de eene stad

naar de andere komen? Er is een kracht, in den vorm van een spoortrein, die het kind er brengen zal, en het behoeft niets te doen dan vol vertrouwen zich te laten medenemen. Wees verzekerd, dat Hij, die de eindpaal vastgesteld heeft, ook er voor gezorgd heeft en zorgen zal, dat wij daar komen.

Gij zegt misschien: „Ik begrijp niet, hoe God uit mij een tempel des Heiligen Geestes kan vormen; hiervoor is geen bouwstof in mij aanwezig!" Paulus zegt in Hebr. 11 : 3: „Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods is toebereid, alzoo, dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden." En van deze uit het niet geschapen wereld zeide God, dat zij zeer goed was! En door hetzelfde geloof verstaan wij, dat God nog heden ten dage aan u en aan mij hetzelfde wonder kan doen, door uit niets iets te maken, waarvan Hij zeggen kan, dat het zeer goed is!

Hij is de laatste. En het is Hem niet genoeg al onze tekortkomingen te bedekken, maar Hij wil ons ook verlossen van al wat ons hindert om voort te gaan. In het leven van degenen, die God liefhebben, moeten alle dingen daartoe medewerken, dat God Zijn

doel met ons bereikt. Dit is de eindgedachte bij al Zijne leidingen met ons, en bij allen dienst, die Hij van ons vraagt.

Hij is ook de laatste in elke moeilijkheid, die ons overkomt. Hij gaat niet alleen in elke moeilijkheid als de eerste voor ons uit om onzen weg te effenen, maar Hij blijft ook als de laatste bij ons, totdat wij zonder letsel de gevaarlijke plaats voorbij zijn. Wij lezen in Jozua 3, dat de priesters met de ark in den Jordaan gingen, om zoodoende voor het volk een weg te bereiden, maar wij lezen ook, dat zij daarin bleven staan, totdat al het volk was overgetrokken, de zwakke kinderen evengoed als de dappere krijgslieden. Ook hierin waren de priesters een type van den Christus, die zoowel de eerste als de laatste is. De Heiland heeft al onze schreden geteld, en Hij weet precies hoeveel genade en hoeveel kracht wij noodig hebben om in Zijne voetstappen te wandelen. Hij is de barmhartige Hoogepriester, gezeten op den troon der genade (Hebr. 4 : 14—16), die ons barmhartigheid wil schenken in onze verzoekingen, opdat wij niet zondigen. Hij blijft als het Lam, dat geslacht is in het midden van den troon, totdat de Zijnen, die vergeving hunner zonden ont-

vangen hebben in Zijn bloed en die in Zijne voetstappen gewandeld hebben, als overwinnaars tot voor dien troon gebracht zijn.

Hij is de laatste. Hij alleen dus zal het laatste woord over ons te zeggen hebben — niet de vijand, niet de menschen, maar Hij. Kaïn meende zelf het laatste woord over zich te kunnen uitspreken, toen hij uitriep: „Mijne misdaad is grooter dan dat zij vergeven worde" (Gen, 4 : 13). Maar het laatste woord was niet aan hem, doch aan God, die gezegd had: „Is er niet, indien gij weldoet, verhooging?"

Hebt gij het laatste woord over uzelf gesproken, hebben menschen het gedaan, heeft de vijand het gedaan? Die allen hebben er geen recht toe, want dit kan God alleen. Wel wil de vijand steeds doen alsof hij de eerste en de laatste is, maar hij is het daarom niet. De slang is wel listiger dan al het gedierte des velds, maar niet machtiger. „Mijn Vader is meerder dan allen" (Joh. 10 : 29). Den vijand wordt toegelaten ons te verzoeken, maar nooit om ons in zijne macht te krijgen. Alleen Christus kan zeggen: „Mij is gegeven alle macht!" Schuilende in Hem kunnen wij moedig voorwaarts gaan. Hij is voor ons, wat de wolkkolom en de vuurkolom voor Israël

waren. En de Heere toog voor hun aangezicht, des daags in eene wolkkolom, dat Hij hen op den weg leidde, en des nachts in eene vuurkolom, dat Hij hen lichtte om voort te gaan op den weg (Ex. 13 : 21). De wolkkolom vertrok ook van hun aangezicht en stond achter hen (Ex. 14 : 19).

Hij heeft ook het laatste woord over degenen, voor wie gij bidt, en over wier zieleheil gij bezorgd zijt. En Hij heeft ook het laatste woord over al de tekortkomingen, de gebreken en de tweedracht, die u bij Zijne kinderen zoo hinderen. Het Lam alleen is waardig het boek te openen, en hierin is ook Gods raad vervat over de gemeente des Heeren.

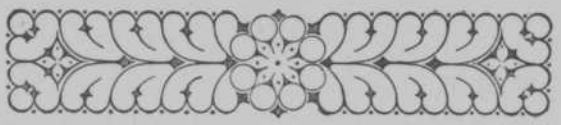

XVII.

DE RUSTE DES SABBATHS.

> Er blijft dan een rust over voor het volk van God.
>
> Hebr. 4 : 9.

In het vierde hoofdstuk van den brief aan de Hebreën noemt de apostel vier punten, die belangrijk zijn met betrekking tot de rust voor onze zielen.

Ten eerste „het geloof." Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust. Iedere stap vooruit op den weg des geloofs is tevens een schrede verder in de rust. En evenals wij de rust voor ons geweten gevonden hebben, toen wij den Heiland tusschen ons en onze zonden zagen staan, zoo zullen wij ook de rust voor onze zielen vinden, als wij Hem tusschen ons en onze moeilijkheden stellen.

Wij moeten alles wat wij tot nog toe in onze eigene handen hielden aan Hem overgeven. En zoodra de heerschappij over dit alles op Zijn schouders komt, zal des vredes geen einde zijn. Wij moeten alles, ook den geringsten arbeid door Hem en voor Hem leeren doen. Dan zal onze arbeid den Heere gewijd zijn, maar ook onze rust. In Exodus 35 : 2 lezen wij, dat de zevende dag, een Sabbath der ruste den Heere moet zijn. Het moet altijd onze leuze zijn: „Alles tot eere Gods!" Indien wij die leuze in praktijk brengen, wordt geheel ons dagelijksch leven op een hooger peil gebracht. Een hemelsche geur zal ons doen en laten doorademen, en ons geheele leven, hetzij dat wij arbeiden of rusten, eten of drinken, zal een Goddelijk stempel dragen, en tot een deel van onzen Godsdienst worden.

Wij zijn geen Joden, die zes dagen moesten arbeiden om den Sabbath te genieten, maar christenen, die na den genoten rustdag arbeiden mogen. De heerlijke wet van het nieuwe verbond is, eerst de rust, en dan de arbeid. En hierin ligt het geestelijke onderscheid tusschen „Zondag" en „Sabbath". En wanneer christenen Sabbathisten worden, en

weder den Sabbath heiligen inplaats van den Zondag, dan is dit een bewijs van geestelijke armoede. Wij arbeiden, rustende in God, en daarom kunnen wij deze hemelsche rust ook mededragen, zelfs in de meest rustelooze omgeving. Zoodoende brengt men aan zijn medemenschen den zegen des Evangelies en de overwinning van het geloof op de duidelijkste en meest overtuigende wijze. Want juist omdat wij weten, dat God alle dingen in Zijne hand heeft, kunnen wij ook in de moeilijkste omstandigheden des levens gerust zijn en het evenwicht der ziel bewaren. En waar anderen vaak heen en weer geslingerd worden en groote onrust hebben, kunnen wij ons koninklijk gedragen. Wij zijn koningen en kunnen daarom ook priesters zijn. De volgorde in de Schrift is: eerst koningen, dan priesters, (Openb. 1 : 5). Sommigen willen dit omkeeren. Menige huisvader kan geen priester in zijn huis zijn, omdat hij niet geleerd heeft zich koninklijk te gedragen. Hij vergeet zich, hij ergert zich, hij kan zich niet verheffen boven de kleinigheden van het dagelijksch leven; hem ontbreekt daardoor de autoriteit, die noodig is om voor zijn gezin den Bijbel te lezen en zijn handen tot God op te heffen.

Ten tweede: want die ingegaan is in zijne rust, heeft zelf ook van zijne werken gerust.

Dit rusten van onze eigen werken moeten wij in de eerste plaats voor God. Meer dan duizend jaren heeft God Zijn volk Israël dit willen leeren, maar het heeft niet gewild. Nu eens wilden zij vlugger vooruit dan God toeliet, dan weer bleven zij achter, waar God voorwaarts leidde. En omdat zij hun eigen werk wilden doen, heeft God ze niet in Zijne ruste gebracht. En zoolang wij deze les niet geleerd hebben, kan God ons ook niet in Zijne ruste brengen.

In de tweede plaats voor den vijand. Al onze eigen goede werken meenen wij voor onszelf te behouden, maar in werkelijkheid behouden wij ze voor den vijand, en hij zal er vroeg of laat een wapen uit smeden om u te wonden en neder te vellen. Want de vijand legt ons valstrikken, geheeten: zoeken van onszelf, en angstig zelfbehoud.

En in de derde plaats voor de menschen. Zoolang zij merken, dat gij de zaken in uw eigen hand houdt, vinden zij er een genoegen in u tegen te werken en u te verontrusten. Zoodra zij echter merken, dat gij

het in Gods hand hebt overgegeven laten zij u met rust. Het is alsof zij dan gevoelen, dat zij niet meer met u, maar met God te doen hebben.

Ten derde noemt ons hoofdstuk het woord Gods „levend en krachtig en scherpsnijdender dan eenig tweesnijdend zwaard", dat al onze gedachten en innerlijke bewegingen in het licht van Gods aangezicht stelt, dat doorgaat tot de samenvoegselen van ons ziele- en geestesleven en alzoo ons elke ingebeelde waarde van onze eigen werken ontneemt.

En eindelijk ten vierde wordt Jezus genoemd als de groote en barmhartige hoogepriester (Hebr. 4 : 14—16), de vorst des vredes, die, evenals eens Jozef, op den troon gezeten is om Zijne broederen te helpen en hunne zaak in handen te nemen.

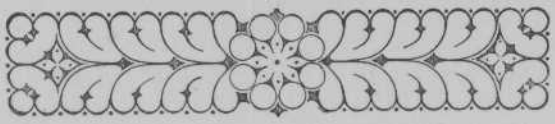

XVIII.

WANDELEN MET GOD.

> Henoch wandelde met God.... en God nam hem weg.
>
> Gen. 5 : 22—24.
>
> . . . want vóór zijne wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde.
>
> Hebr. 11 : 5.

Henoch wandelde met God, zoo lezen wij. Hij liep als het ware zijn God niet vooruit en bleef ook niet achter. Hij wandelde met God niet alleen in den zonneschijn van Zijn genade, maar ook in de donkere uren van beproeving en kastijding. Hij wandelde met God niet alleen in tijden van algemeene godsvrucht, maar ook in tijden van afval, gelijk wij lezen in den brief van Judas (vs. 14, 15). Laat ons nu zien wat de vrucht was van dit wandelen met God.

En God nam hem weg. Zoo zal het ook zijn als wij wandelen met God, dan zal God ons eerst wegnemen van onszelf. En als dit gebeurd is, dan kan die andere wegneming tot voor Gods aangezicht elk oogenblik volgen. Wij moeten eerst verlost worden van onzelven, en van alles wat ons aan de aarde bindt, en dan kan God ons tot Zich nemen.

Henoch wandelde met God, en hij werd niet gevonden. Als wij wandelen met God verdwijnen wij uit het gezichtsveld; dan verliezen wij ons in God. En de menschen, die ons vroeger gekend hebben als hoogmoedig, eigenwillig, liefdeloos, kunnen ons als zoodanig niet meer vinden, herkennen ons niet meer. Het gaat ons dan als Jozef, wien zijn eigen broeders niet herkenden, toen Gods genade den meester-droomer in een verlosser veranderd had (Gen. 42 : 8).

Henoch wandelde met God, en hij heeft getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde. In al zijn handel en wandel had hij slechts één verlangen, namelijk om Gode te behagen. Dit was zijn hoogste geluk. Want

als men met God wandelt, leert men Hem kennen en boven alles liefhebben.

Henoch wandelde met God en dit gaf aan zijn leven en aan de boodschap, die hij brengen moest, een vast doel. Volgens den apostel Judas verwachtte hij zelf de komst des Heeren en profeteerde die ook aan anderen. Eenvoud en vastheid zijn karaktertrekken dergenen, die met God wandelen.

Wij vinden in de Heilige Schrift slechts weinigen, die onafgebroken met God gewandeld hebben.

Slechts twee mannen uit de zeshonderd duizend, die God uit het diensthuis, uit Egypteland uitgeleid had, wandelden met Hem, totdat zij het land Kanaän bereikt hadden.

En wij, die heden dit voorrecht genieten van ons aan Zijn dienst te mogen verbinden, hoevele malen hebben wij ons wandelen met God reeds onderbroken. Hoe vele malen wilden wij in onzen ijver sneller vooruit, en hoevele malen bleven wij achter. Wij wilden achter Hem aan wandelen zoolang totdat wij het kruis of onze vernedering zagen, en dan vluchtten wij om ons leven

wille, en namen de leiding weer in onze eigene hand. Hoe dikwijls hebben wij tegen Gods wil en leiding in gehandeld! Wij kunnen slechts Zijne lankmoedigheid bewonderen, dat Hij ons niet aan ons lot heeft overgelaten, maar telkens weder met onuitputtelijk geduld ons opgezocht heeft op onze dwaalwegen.

Laat ons heden eens voor goed opgeven zulk een zigzagweg te bewandelen. Laat ons even waarachtig en volkomenlijk breken met ons eigen leven, als Christus aan het kruis met het Zijne gebroken heeft (Rom. 6 : 6). Laat ons wenschen te behooren tot die kleine schaar, die met Jezus wandelen in Zijne vernedering, in Zijne offervaardigheid, en Zijne verwerping. Op den dag toen Jezus in Jeruzalem Zijn intocht met eere deed, waren er duizenden, die Hem begeleidden; maar toen weinige dagen later Jezus een andere poort van datzelfde Jeruzalem als een misdadiger werd uitgeleid, hoe weinigen waren er toen die Hem vergezelden! En van de zeer weinigen, die met Hem gegaan zijn tot aan Zijn kruis, zijn de namen afzonderlijk vermeld (Joh. 19 : 25, 26). Van de vijfduizend, die Hij eenmaal gespijzigd had, was er hier

slechts één, en van de vrouwen slechts weinigen.

Paulus heeft met Jezus gewandeld in de gemeenschap Zijns lijdens, en tot aan de gelijkmaking Zijns doods (Fil. 3 : 10). Ook Johannes wandelde met Jezus, als hij zegt: Gelijk Hij is, zoo zijn ook wij in deze wereld (1 Joh. 4 : 17).

En in onzen tijd is het zoo dubbel noodig met Jezus te wandelen, niet alleen omdat de verzoekingen steeds grooter worden, maar ook omdat wij de voetstappen van den naderenden Bruidegom reeds hooren (Matth. 24). Het zal steeds moeilijker worden een christen te zijn. En evenals in het begin het christendom alleen door het martelaarschap kon tot stand komen, zoo zal de tijd eenmaal weder aanbreken, dat het zich slechts handhaven kan door het martelaarschap.

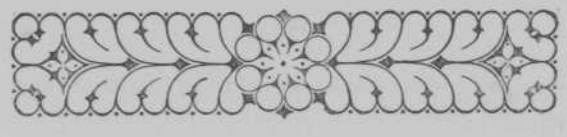

XIX.

CHRISTUS ONDER U, DE HOOP DER HEERLIJKHEID.

> . . . De rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid, welke is Christus onder u, de hoop der heerlijkheid.
>
> Col. 1 : 27.

Onze verandering naar het beeld van Christus en onze hope zijn als het ware twee rails van een spoorlijn, die naast elkander voortgaande op dit ééne doel uitloopen: De wederkomst van Christus. De eigenlijke hope der geloovigen is de persoonlijke wederkomst van Christus voor Zijn volk.

Langen tijd heb ik steeds getracht deze hope in mijzelven levendig te houden, totdat het mij eindelijk door het Woord en door den Geest duidelijk werd, dat deze levende

hope op den wederkomst van Christus een vrucht is der verandering naar Zijn beeld; dat ik Hem slechts dan zou kunnen verwachten als ik ook bereid zou zijn Hem te ontvangen. Het is zooals Paulus zeide: „Christus onder u, de hope der heerlijkheid."

De verandering naar het beeld van Christus is de eenige verandering, die recht geeft om met blijdschap te hopen op de wederkomst van Christus, die als de eerste zegen van de hope der heerlijkheid moet worden beschouwd. „Christus onder u", het beeld van Christus zich weerspiegelend in al ons doen en laten. Zooals Paulus elders zegt: „Opdat door het geloof Christus in uwe harten wone." Wat in onze ziel verborgen is, doet zijne werking gevoelen naar buiten; Christus, die in onze harten woont, zet Zijn stempel op ons geheele wezen.

In het kind Gods werken alle dingen mede ten goede, namelijk om hen den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te maken (Rom. 8 : 28, 29). En deze verandering in ons is in de eerste plaats een uitwerping van ons eigen ik, van het valsche beeld, waarnaar wij sinds onze geboorte door onze zonden vervormd waren. Door de wedergeboorte wordt een ander

beeld in ons aangevangen, dat de Heilige Geest, de Goddelijke Bouwmeester in ons voleindt en afwerkt, ons veranderende van heerlijkheid tot heerlijkheid. En dit beeld van Christus in ons te volmaken is het werk van den Heiligen Geest. Al zijne werkingen leiden tot dit ééne doel.

Trek voor trek van ons eigen beeld wischt Hij uit, om er de trekken van het beeld van Christus voor in de plaats te brengen; want evenals wij het beeld des aardschen gedragen hebben, d. w. z. ons natuurlijk uiterlijk, zooals wij dit van onzen vader en onze moeder ontvangen hebben, en evenals daarin onze natuur en ons wezen uitgedrukt lag, zoo zullen wij ook dragen het beeld des hemelschen, d. i. het beeld van Christus (1 Cor. 15 : 49).

Alzoo bezien is de vraag naar het geluk, die dezer dagen zoovele kinderen Gods bezig houdt, niet de voornaamste. Voor Jezus was het spijze en een genot, den wil Zijns Vaders te doen, hetzij dat deze wil Hem een kruis of een kroon beschikte. En zoo moeten ook wij geen hooger geluk kennen, dan Gods wil te doen en Hem welgevallig te zijn.

Het zal dan zelfs niet de voornaamste vraag zijn of wij zondigen of niet zondigen, omdat

ook niet de voornaamste vraag was bij de schepping van den mensch. De geschiedenis van ons menschelijk geslacht begint niet bij den zondeval, maar bij ons geschapen worden naar Gods beeld. „Laat ons menschen maken naar ons beeld en naar onze gelijkenis," zeide God, toen Hij de eerste maal over den mensch sprak. En tot dit oogenblik voert de Heilige Geest ons steeds terug. Daarom beteekent „opwassen" niet in de eerste plaats dat wij veel geleerd hebben, en veel overwonnen hebben, maar, dat wij eenige trekken meer van Zijn beeld ontvangen hebben. En ook zal de dag der openbaring voor de geloovigen niet anders zijn dan een openbaarmaking, een onthulling, van wat de Heilige Geest in ons heeft gevormd van het beeld van Christus.

Vandaar, dat het van zoo groot belang is ons geheel aan de leidingen des Geestes over te geven, en hem niet meer voortdurend tegen te staan. Want iedere gedachte, ieder woord, iedere daad laat een indruk na op ons innerlijk wezen, en hoe die indruk geweest is, zal eens de eeuwigheid openbaren.

Wij lezen, dat de Zone Gods geweest is het uitgedrukte beeld van Gods zelfstandigheid,

en zoo moeten ook wij een uitgedrukt beeld van Christus zijn.

Wij zijn veel te weinig doordrongen van het hoog gewicht van al onze innerlijke bewegingen. Zoodra God ons dit echter geopenbaard heeft, dan zullen wij met heilige jaloerschheid de uitgangen van ons hart bewaken, opdat onze verbeelding niet gelijke op de „gebeelde binnenkameren", die Ezechiël ons beschrijft (Ez. 1 : 7—18), en ons hart waarlijk een tempel des Heeren moge zijn, en niet wat de Joden er in Jezus' dagen van maakten, toen het voorhof meer geleek op een markt voor handelslieden (Matth. 21 : 12, 13). Zelfs zullen onze oogenblikken kostbaar worden, omdat zij bestemd zijn voor de eeuwigheid.

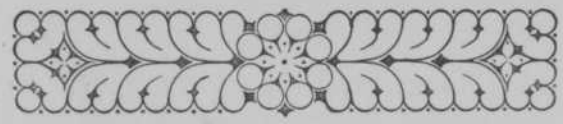

XX.

BEWARENDE GENADE.

> Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade . . . om geholpen te worden ter bekwamer tijd.
>
> Hebr. 4 : 16.

God heeft voor ons ook een bewarende genade, d. i. een genade, die ons toebedeeld wordt eer de verzoeking komt, ons kracht geeft de verzoeking te weerstaan en niet te zondigen. Wij kunnen er zeker van zijn, dat een bijzondere genade Gods aan elke bijzondere verzoeking van den vijand vooraf gaat.

Toen Abraham zijn broeder Lot met de krijgsgevangenen en den geroofden buit uit de hand der vijf koningen gered had, trok de koning van Sodom uit hem tegemoet met de bede :

„Geef mij de zielen; maar neem de have voor u!" Dit was voor Abraham een onverwachte verzoeking. Maar God wist, dat ze komen zou, en daarom zond Hij, voordat de koning van Sodom met zijn verleidelijk aanbod kwam, de koning van Salem. En hij bracht brood en wijn en zegende Abraham, en sprak: „Gezegend zij Abraham Gode, den Allerhoogste, die hemel en aarde bezit!"

Abraham ontving nu niet alleen de zegening, maar ook de bijzondere openbaring van God als: de Allerhoogste, die hemel en aarde bezit. En Abraham nam deze genade ter harte, en bracht ze in praktijk; want luister slechts, hoe hij juist deze zelfde woorden gebruikt om den koning van Sodom te antwoorden: „Ik heb mijn hand opgeheven tot den Heere, den Allerhoogsten God, die hemel en aarde bezit," enz. Was dit niet een voorzienige genade? Abraham onderscheidde ze en wist ze te gebruiken als een schild om de vurige pijlen van den vijand mede op te vangen.

Wij weten uit Hebr. 7, dat deze „Melchizedek, koning van Salem", een voorbeeld is van den Christus, onzen Hoogepriester, die op den troon der genade zetelt, om de Zijnen

te bewaren in de uren van strijd en verzoeking, door ons met Zijne genade te sterken, opdat wij overwinnaars blijven en niet in zonde vallen. Als Hoogepriester heeft Hij met onze verzoekingen, met onze zwakheden te doen. De Heilige Schrift noemt onze zonden geen zwakheden; zonde heet gewoon zonde, maar onze verzoekingen, dat zijn onze zwakheden. En voor iedere bijzondere verzoeking, die ons in de hel bereid wordt, bereidt Christus voor ons een bijzondere genade. In Openbaringen staat, dat het Lam zeven oogen heeft. Het ziet voorwaarts, achterwaarts en zijwaarts. Aan onzen Heiland ontgaat geen aanslag, dien de vijand op ons beraamt; ja, zelfs de fijnste draden en de meest verborgen strikken zijn voor Hem openbaar, en kan Zijn hand krachteloos maken. En Gode zij dank, dat het zoo is; want indien wij in de verzoeking alleen werden gelaten, indien Zijn oog ons niet bewaakte, dan zouden wij steeds dieper vallen, Maar nu waakt de barmhartige Hoogepriester, het Lam, dat zeven oogen heeft, over ons, om ons genade te geven ter rechter tijd, opdat wij niet in zonde vallen. Indien wij dan toch in zonde vallen, dan is dit een bewijs, dat wij geen acht gegeven hebben op

Zijne genade. En aangezien wij dan verzuimd hebben Zijne bewarende genade aan te nemen, moeten wij opnieuw Zijne vergevende en reinigende genade zoeken (1 Joh. 2 : 1).

O, kind van God, hoe noodig is het opmerkzaam te zijn, opdat wij acht geven als God ons deze genade wil schenken! Want dit is dikwijls tevens een aankondiging van bijzondere verzoeking, die wij niet kennen en waartegen Hij ons sterken wil. En laat ons toch nimmer Zijne genade veronachtzamen, opdat wij daarmede niet een grooten zegen verliezen. Want er zullen oogenblikken komen, waarin gij al wat God u aan genade heeft willen schenken, noodig zult hebben; en in diezelfde oogenblikken zult gij het bitterste berouw gevoelen kunnen over de aangeboden genade, die gij verworpen hebt.

En doorleeft ge nu wellicht een tijd van bijzondere genade, wees dan naarstig om te leeren, want de oogenblikken naderen reeds, waarin gij het geleerde zult noodig hebben, want ook in omgekeerde volgorde kunnen wij zeggen, dat op tijden van bijzondere genade, vaak tijden van groote verzoeking volgen.

Op den doop in de Jordaan volgde in

Jezus' leven de verzoeking in de woestijn van veertig dagen; en op de stemme Zijns Vaders, die sprak van welbehagen, volgde de stem van den verzoeker, vol twijfel en overmoed (Luk. 4 : 1—13).

Heden heeft David Goliath verslagen, en zingen de trommelende maagden zijn lof, en morgen werpt Saul zijn spies naar hem om hem te dooden (2 Sam. 18 : 6—12).

Het is opmerkelijk, dat de Oud-Testamentische zegen luidt: „De Heere zegene u en behoede u!" Niemand heeft het behoeden zoo noodig, als juist degenen, die door Hem gezegend worden. Want op iederen Goddelijken zegen zoekt de vijand een antwoord. Als God boven op den berg aan Mozes den tabernakel toont, waarin Hij bij Zijn volk wil wonen, verleidt de vijand het volk tot afgoderij, zoodat het een gouden kalf maakt (Ex. 32). Iederen zegen Gods zoekt hij met zijn hand te bezoedelen. Laat ons daarom waken en bidden, als wij zegeningen van Gods hand ontvangen.

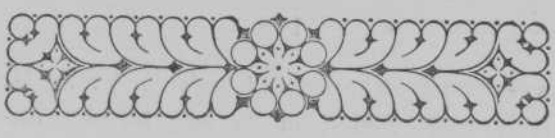

XXI.

HET „JA" DES GEESTES.

> . . . Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid, en hunne werken volgen met hen.
>
> Openb. 14 : 13.

Wij lezen in den tekst, die hierboven staat, van menschen, waarvan de Heilige Geest bij hun sterven kon zeggen: „Ja!" Zouden deze menschen ook niet gedurende hun leven steeds geluisterd hebben naar het „ja" des Geestes?

„Ja", zegt de Geest van hun leven, omdat het niet tevergeefsch geweest is, omdat, gekomen aan de poort der eeuwigheid, hun leven geen verloren leven geweest was.

„Ja", zegt de Geest, want zij hebben niet alleen geleefd, maar ook den „loop geëindigd

en het geloof behouden" (2 Tim. 4 : 7). De Geest heeft Zijn plan in hen kunnen uitwerken.

„Ja", zegt de Geest van hunne werken, want die kunnen hen volgen in de heerlijkheid. De Geest heeft van hun leven een óvervloeiende bron en een overwinnende macht gemaakt; en daarom kan Hij er met vreugde op wijzen als op Zijn arbeid.

Wat wij dus noodig hebben is een geopend oor om op te merken op het „ja" en „neen" van den Heiligen Geest. Onze verhouding tot Hem moet zijn, zooals David die beschrijft in Psalm 139, als hij zegt: „Gij weet mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijne gedachten, Gij omringt mijn gaan en mijn liggen, en Gij zijt al mijne wegen gewend. Als er nog geen woord op mijn tong is, zie, Heere! Gij weet het alles. Gij bezet mij van achteren en van voren, en Gij zet Uwe hand op mij."

Hoort gij dit „ja" en dit „neen" van den Heiligen Geest? En luistert gij er altijd naar? Hoe komt het, dat er zoo vaak een groote verwarring daarbinnen heerscht, en dat een zekere onbeslistheid al uw doen kenmerkt? Is het niet omdat uw oor niet ge-

wend is te luisteren naar het „ja" of „neen" van den Heiligen Geest? Hebt gij het u reeds tot een heilige gewoonte gemaakt, geen verhouding aan te knoopen, geen vriendschap te beginnen, niet over uw geld te beschikken, zonder dat gij het „ja" des Geestes vernomen hebt? En luistert gij naar Zijn stem, als Hij een onverbiddelijk „neen" uitspreekt over uw plannen en uw begeeren? Van Paulus en zijne medereizigers lezen wij: „En de Geest liet het hun niet toe" (Hand. 16 : 7). Verstaat gij er reeds iets van, wat dit zeggen wil, als de Geest iets niet toelaat? En zijt gij er opmerkzaam op?

En van Jezus lezen wij, dat de Heilige Geest Hem leidde. Iedere schrede op Zijn weg werd door den Geest gericht. Hij kende het „ja" en „neen" des Geestes volkomen, en wederstond het nooit. Gelijk een David hoorde Hij zelfs het zachte ruischen in de toppen der moerbeziënboomen (1 Kron. 14: 15). Daarom dwaalde Hij niet, al moest Hij een weg betreden, die nog nooit iemand voor Hem gegaan was. Hij voegde zich steeds naar de leidingen des Geestes; als Deze „ja" zeide, dan had het „neen" van alle menschen tezamen geen waarde.

Misschien kunnen wij de oorzaak van vele onverhoorde gebeden, van vele misstappen in ons leven, hierin vinden, dat wij ons niet gewend hebben op dit „ja" en „neen" van den Heiligen Geest te letten. Paulus zegt in Fil. 2 : 12, 13, waar hij over het werken onzer zaligheid spreekt: „God is het, die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen." Indien wij echter God niet toegelaten hebben dit willen in ons te werken, dan kan er ook geen werken zijn naar Zijn welbehagen, waarop het zegel des Geestes gedrukt staat. Reeds in ons vroegste morgengebed hebben wij Hem gezegd, dat het onze vaste wil was dezen dag veel goeds te doen, en meenden God daarmede genoegen te doen, en ons de verhooring van ons gebed te verzekeren. Maar door onzen eigenen wil op den voorgrond te plaatsen hebben wij Hem bedroefd en de poort van het heiligdom voor ons gesloten. Zeg morgenochtend nu eens niet zoo dikwijls: „Ik . . . ik . . ." maar zeg, gelijk het discipelen betaamt: „Gij!"

Jesaja zegt: „Hij wekt allen morgen. Hij wekt mij het oor, d a t i k h o o r e." De ware dienstknecht luistert meer en spreekt

minder. En onze Heiland, in de gestaltenisse eens dienstknechts zijnde, sprak tot Zijnen Vader: „Zie, ik kom om Uwen wil te doen!"

En in die gestalte moeten ook wij iederen morgen voor God verschijnen, evenals wij dit moeten doen voor dat wij iets willen ondernemen.

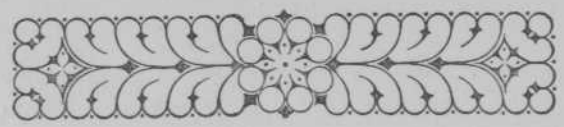

XXII.

VERGEVING EN REINIGING.

> Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonde.
>
> 1 Joh. 1 : 7.

Reiniging is niet hetzelfde als vergeving. Vergeving neemt in het algemeen de schuld der zonde weg; maar reiniging bevrijdt ons van alle smet, welke de zonde medebrengt. Voor beide ligt de kracht in het bloed van Christus, dat naar het woord van den Apostel van alle zonden reinigt. Om deze reinigende kracht deelachtig te worden moeten wij elke zonde voor God bloot leggen en in het licht van Zijn aanschijn bezien.

Wij mogen met onze zonden niet „en

gros" handelen, maar „en détail." En als wij het vragen, wil de Geest dit voor ons doen. Hij heeft voor elke zonde Zijn uur, en Zijne gelegenheid, waarop Hij ze ons onder de oogen brengt, en ons tevens toont hoe ze er uitziet, gezien in het Goddellijk licht; en ons eindelijk de vraag stelt, hoe wij haar dan beschouwen.

Johannes zegt: „Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is" . . . niet in het licht van de kerk, waartoe wij behooren; of in het licht van dezen of genen broeder of van die zuster, die wij ons tot ideaal gesteld hebben; maar in Gods licht. In de helderheid van dit licht zullen vele dingen ons tot zonde worden, die dit nog nimmer geweest zijn, bezien in het licht onzer Christelijke omgeving. Want Hij laat niet alleen op onze daden en onze woorden het rechte licht vallen, maar ook op de beweegredenen en de gesteldheid van ons hart, en wij gevoelen het, dat wij te doen hebben met Iemand, die onze geheimste schuilhoeken doorgrondt.

De reiniging nu heeft niet in de eerste plaats betrekking op de uitingen der zonde, maar op de zonde zelf in haar bedektsten

vorm, en in haar geheimste wezen. En in Gods licht wordt alles gezien, en de diepste oorzaken blootgelegd.

Toen Israël in het Heilige Land gezondigd had, door zich aan het verbannene des Heeren te vergrijpen, moest het gansche volk in de tegenwoordigheid Gods verschijnen, en geslacht bij geslacht moest aankomen, en toen gezin bij gezin, totdat hij gevonden werd, die den ban over Israël gebracht had. En eerst toen dit geschied was, en Israël de zonde uit het midden des volks had weggedaan, en zich vernederd had, werd de ban weggenomen. En zoo is ook de „reiniging" afhankelijk van den wandel in Zijn licht. De levenszenuw van iedere zonde wordt door dit licht blootgelegd en gedood. Wij moeten niet alleen de zonde trachten te overwinnen, maar ons van de zonde laten reinigen door het bloed van Jezus Christus, den Zone Gods.

Hebt gij wel opgemerkt, dat Johannes zegt: „Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is." God is in het licht en nooit in de duisternis. En zal het bij ons werkelijk komen tot eene reiniging van alle zonde, dan moeten wij

voor alle dingen onafgebroken in dit licht wandelen. Niet vandaag in het licht en morgen in de duisternis; niet de eene week met vasten tred op het nauwe pad, en de volgende week weer terug hunkeren naar den breeden weg. Indien wij zoo doen, moeten wij telkens weder de vergevende kracht van Jezus' bloed zoeken, en komen er nooit toe de reinigende kracht ervan te ervaren. Ik wil hiermede niet te kort doen aan de onuitsprekelijke genade, dat wij met iedere bezoedeling weer mogen vluchten tot die bron, die al onze zonde en ongerechtigheid afwascht. Maar deze vergeving der zonde moet de reiniging der zonde ten gevolge hebben, anders blijven wij jaar in, jaar uit op dezelfde hoogte staan.

Wie echter bij dat licht van God heeft leeren zien, wat die zonde eigenlijk is voor zichzelf en voor zijn God, die is niet tevreden vergeving te hebben ontvangen, die dorst ook naar de reiniging van die zonde. En wie dit niet kent, van dien zegt Johannes, dat hij nog wandelt in de duisternis.

Reiniging van alle zonde. Hoe is dit mogelijk? Het is alleen mogelijk door het bloed van Jezus Christus, den Zoon Gods.

Want, let wel, er staat niet alleen „het bloed van Jezus," maar „het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon." En dit schrijft hij alzoo om ons de kracht van dat bloed duidelijk voor oogen te stellen.

Het bloed, dat ons reinigt, is het bloed van Jezus Christus, den Zoon van God.

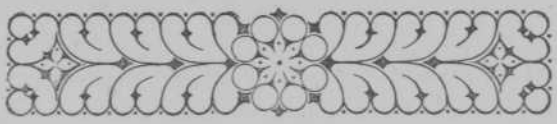

XXIII.

VOORZIENIGE LEIDINGEN.

Jozef werd verkocht tot een slaaf...
Ps. 105 : 17.

God gebruikt om ons te reinigen vaak wonderlijke leidingen. Hij brengt ons dan soms in toestanden en plaatst ons in omstandigheden, en brengt ons tezamen met menschen, waar plotseling ons innerlijk wezen zich ontplooit en de verborgen schuilhoeken van ons hart ontdekt worden.

Er kunnen dingen in ons sluimeren, of misschien zelfs leven en werken, zonder dat wij het weten, en die nog niet rijp zijn om door God aan het licht gebracht te worden. Maar het oogenblik komt, dat God dit doet, en dan leeren wij zelf en anderen onzen persoon in een nieuw licht bezien.

Israël werd door God in de woestijn geleid, waar het zich opeens van alles beroofd zag, wat het tot op dit oogenblik in overvloed genoten had. En wat geschiedde nu? Zij murmureerden tegen God, omdat er op het gewenschte oogenblik geen brood en water was. In Egypte hadden zij de wereld leeren kennen, en nu in de woestijn leerden zij zichzelven kennen. Als iemand aan de Israëlieten in Egypte gezegd zou hebben, dat zij eens tegen God zouden murmureeren, dan zouden zij misschien gezworen hebben, dat zij dit nimmer zouden doen. En hoe zou de toekomst hunne woorden gelogenstraft hebben! Slechts twee van de zeshonderdduizend mannen hebben deze beproeving doorstaan en hebben zich laten reinigen door Zijne leidingen. Jozua en Kaleb waren het, die het volste vertrouwen in 's Heeren leidingen hadden, en volhard hebben Hem na te volgen (Num. 14 : 24).

Hoe dikwijls zijn ook wij in de beproeving bezweken, hoe dikwijls hebben ook wij gemord inplaats van ons te buigen en ons vertrouwen op Hem te stellen, en hebben de omstandigheden en de menschen beschuldigd, omdat wij niet begrepen, dat zij slechts in-

strumenten waren tot onze louterin;. En dit doende hebben wij den zegen gemist, dien God voor ons bereid had, omdat wij Gods werk verijdeld hebben door onze eigenwijsheid. Maar omdat de Heer zoo grenzenloos lankmoedig is over ons, begint Hij telkens van voren af aan — maar dan dikwijls op een wijze, die voor ons veel smartelijker is — dikwijls langs een langen omweg, omdat wij op den korteren niet gaan wilden.

God gebruikt zelfs onheilige menschen om ons te louteren. Zoo moest een Jakob met een Laban samenwonen, opdat hij zou leeren zijn eigen boezemzonde, het bedriegen, te haten. Jakob, van nature op eigenbelang bedacht, kwam hier in aanraking met iemand, die nog veel meer zijn eigen belang op het oog had.

Hebben wij misschien in ons eigen leven ook dergelijke ervaringen gehad? Heeft God ons niet dikwijls in aanraking gebracht met menschen van ons eigen karakter en met onze eigen gebreken? Maar inplaats van te leeren door hen ons zelf te haten, hebben wij hen gehaat, en zijn zelf verergerd.

Hanna deed beter. Zij moest samenleven met Peninna, die haar jaar op jaar het leven

moeilijk maakte. Toch nam zij niet deze gelegenheid te baat om zich van haar man te laten scheiden, ook liep zij niet weg. Maar zij liet zich louteren; en zoo werd zij een vruchtbare wijnstok, die aan een Samuel het leven schonk. Peninna was slechts het snoeimes van den wijngaardenier, dat gebruikt werd om Hanna te reinigen.

Zoo moet gij ook de menschen, die gebruikt worden om u te beproeven, niet beschouwen als een last, maar meer als een slijpsteen, dien onze Vader in de hemelen gebruiken wil om het harde diamant van onze harten te slijpen en te doen schitteren; als een hamer, dien de Meester noodig heeft om aan het stuk ijzer den juisten vorm te geven.

Ga eens naar een smederij en vraag aan hem, die bij het aanbeeld staat, hoe hij weet, waar hij den grooten hamer moet laten neervallen, en hij zal u antwoorden: „juist op dat gedeelte van het ijzer, waar de kleine hamer van mijn patroon zooeven is neergekomen."

„Gij hadt den mensch op ons hoofd doen rijden," zegt David (Ps. 66 : 12). Dit had God dus toegelaten. Zoo werd ook Jozef in

de gevangenis geworpen door den Egyptenaar. „En men drukte zijne voeten in den stok, zijn persoon kwam in de ijzers" (Ps. 105 : 18—20). Hoelang? „Tot den tijd toe, dat Zijn woord kwam, heeft hem de rede des Heeren doorlouterd". Toen zond de koning en deed hem ontslaan. Boven de Egyptenaren stond Jehovah. Hij liet hun toe Jozef in den stok en in de ijzers te brengen, maar Hij zorgde er tevens voor, dat hij er geen oogenblik langer in bleef, toen de rede des Heeren hem doorlouterd en God hem innerlijk gereinigd had.

Voor de leidingen Gods is het noodig stille te zijn en een ontvankelijk hart te bezitten. God leidt ons in de diepte, van onze eigen hoogte af en doet ons buigen in het stof. Dit zien wij ook bij het volk Israël, toen God het uit het diensthuis van Egypte wilde uitleiden. Niet alleen Pharaö moest vernederd worden, maar ook Israël en zelfs Mozes en Aäron moesten leeren, dat zij niets waren, en dat Jehovah de alleen machtige is. En zoo doet God ook met ons, onze eigen persoon moet op zijde gezet worden, om plaats te maken voor God, opdat Hij zij alles en in allen. En

ook boven de hoogten en diepten van ons leven, boven onzen ingang en onzen uitgang sta het woord des Apostels: „Tot verheerlijking Gods des Vaders" (Fil. 2 : 11).

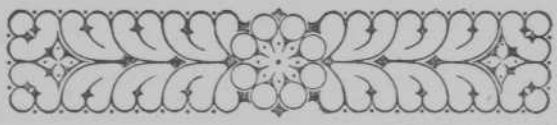

XXIV.

DIE OVERWINT...

Deze woorden „die overwint", staan aan het einde van een ieder der zeven zendbrieven in de Openbaringen, en wij kunnen er een drieledige beteekenis aan onderscheiden, 1° een waarschuwing, 2° een bemoediging, 3° een belofte.

1° Een waarschuwing. Met dit woord is niet alleen bedoeld de overwinning op de zonde en de wereld in het algemeen; het bedoelt niet de tegenstelling met het vroegere leven in de wereld, want het is gericht tot de kerken des Heeren. Het richt zich tot de leden der gemeente, en zegt tot hen: overwinnaar is hij, die traagheid, onverschilligheid, dwalingen overwint; hij, die ont-

komt aan de gevolgen van tijden van verval in de kerk; hij, die volhardt waar anderen stilstaan of verachteren van de genade; die niet als Orpa doet, die terugkeerde, toen zij van bitterheid en zelfopoffering hoorde, maar als Ruth niet wankelt, zeggende, dat alleen de dood scheiding kan maken (Ruth 1).

Wij worden in de eerste plaats geroepen overwinnaars te worden in ons eigen gezin, en daarna in de gemeente, waartoe wij behooren, en die eigenlijk niet anders is dan een groot gezin in den uitgebreiden zin des woords.

In het eerste gezin werd de eerste nederlaag geleden, een nederlaag tusschen man en vrouw; en in datzelfde gezin moeten nu de overwinnaars opgevoed en gevormd worden. Velen verlaten hun familiekring omdat de dagelijksche oefeningen hun zoo alledaagsch en zoo gering toeschijnen, en trekken dan uit als zendeling om in verre landen in de gelederen van de overwinnenden mede te strijden. Maar dit is niet de rechte weg om te overwinnen. De Heer wil, dat wij in onze eigen omgeving overwinnaars zullen blijken, en eerst als wij dit daar geleerd hebben, wil Hij ons voor grootere doel-

einden gebruiken. Men wil een getuige zijn voordat men een getuigenis geweest is. Maar God zoekt Zijne getuigen onder degenen, wier leven een getuigenis is.

2° Een bemoediging. Hij, die overwint, is niet alleen degene, die moeilijkheden overwint, die voor anderen een struikelblok zijn geworden; want het wordt ook gezegd tot die gemeenten, die Jezus geene bestraffing toedient, maar die Hij prijst en aanmoedigt. Die overwint beteekent hier dus, die wandelende in gemeenschap des Heiligen Geestes het gewenschte doel bereikt. Want al mogen wij op dit oogenblik er zoo aan toe zijn, dat de Heere niets bijzonders in ons te bestraffen heeft, toch wenkt Hij ons om den loopbaan ten einde toe te loopen, en den prijs te behalen. Want wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten. Aan ons is nog niet vervuld wat geschreven staat in Openbaringen 12 : 11: „En zij hebben hem (Satan) overwonnen." De mensch werd geschapen en in den hof van Eden geplaatst, om het booze, dat reeds vóór den mensch op de aarde was, buiten het paradijs te houden. De mensch moest

Satan overwinnen, en inplaats hiervan is hij onder de heerschappij van Satan gekomen. En uit deze heerschappij en uit de macht der duisternis heeft Christus ons verlost, en ons door Zijn bloed weer gemaakt tot koningen en priesters, die over de aarde heerschen mogen. Want er zal een oogenblik komen, waarin door het bloed des Lams de overwinnaars den Satan zullen verdrijven uit zijne versterkte stellingen.

3° Een belofte. De Heer bereidt hen, die overwinnen, voor op nieuwe en rijke zegeningen. Hij zegt: „Die overwint, Ik zal hem geven . . . Ik zal hem maken . . . die zal bekleed worden" . . . Iedere overwinning bereidt ons hart om nieuwe en rijke zegeningen te ontvangen. Christus wil van ons maken een pilaar in den tempel Zijns Gods, als wij hier op aarde leeren lijdzaamheid en volharding in het kleine. Dit is de uitwerking van het beginsel „genade voor genade" (Joh. 1 : 16). Wij ontvangen genade, en naar de mate, dat wij die genade in ons laten doorwerken en de vrucht van die genade voortbrengen, geeft God ons een

nieuwe en rijkere genade. Zoo moet het ook zijn. Wij kunnen niet altijd kinderen blijven, maar moeten opwassen tot overwinnaars, gelijk Johannes in de Openbaringen ons niet meer kinderen noemt, maar als overwinnaars toespreekt.

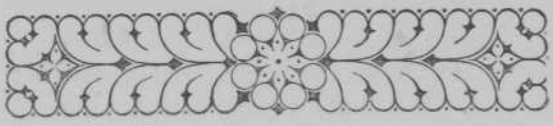

XXV.

VERBORGEN OFFERS.

> Als een wortel uit een dorre aarde . . . .
>
> Jes. 53 : 2.

De omgeving, waarin Jezus op aarde verkeerde, was voor Hem wat een dorre aarde is voor een plant. Hij vond er geen geestelijk voedsel, noch steun. Hij vond er zeer ongunstige levensvoorwaarden . . . en toch nam Hij toe in genade bij God en de menschen! Dit was alleen mogelijk, omdat Hij zijn leven van boven ontving. Hij ontving Zijn leven van Zijnen Vader. En dit van boven ontvangen leven bracht Hij in Zijne doode omgeving en hierdoor overwon Hij den dood door het leven. Hij was gelijk een wortel in de dorre aarde van het menschelijk

leven; niet echter om Zijn levenssappen uit deze aarde te trekken, maar integendeel om aan deze dorre aarde Zijn levenssappen mede te deelen. En dit was een verborgen offer.

De plantkunde leert ons, dat boomen, zooals de dennen en de sparren, die op steenen en rotsen groeien, door een verborgen sap, dat zij in hunne wortelen hebben, eerst den steen oplossen, opdat de wortelen zich met deze oplossing zouden kunnen vereenzelvigen. Zij deelen dus eerst hun levenssap aan den bodem mede, voordat zij voedsel eruit trekken kunnen. Dit is een verborgen offer, waardoor zij bestaan kunnen en bloeien kunnen op plaatsen, waar anderen zouden omkomen.

Is dit niet een schoon beeld van wat Hij deed, die een wortel uit een dorre aarde genoemd wordt? Heeft Hij niet Zijn leven geheel gegeven, totdat de echo van leven en liefde uit die dorre aarde hem tegenklonk? Hij heeft dit leven gewekt door Zijn dood; zooals de profeet verder zegt: „Als Zijne ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zoo zal Hij zaad zien". Geen zichtbaar vruchtdragen, voordat het verborgen offer gebracht is, dit is de wet in het rijk van God.

Dit is een antwoord op het klagen van zoovele kinderen Gods over hunne omgeving en over de omstandigheden, waarin zij zich bevinden. Als wij werkelijk lammeren zijn van den Goeden Herder, dan behoeven geen omstandigheden onzen wasdom te hinderen. Tracht eerst te geven, voordat ge iets verwacht, en dan zult ge ook daar kunnen bloeien, waar anderen slechts konden vegeteeren. Want door onszelf te geven, zullen wij eens vrucht dragen en frisch blijven! Dit is ook de reden, waarom er zoovele kinderen Gods zijn, die zonder vreugde en zonder vrucht te dragen hun weg gaan. Zij bedroeven den Heiligen Geest ook in hun gebed en met hun bijbellezen, want zij zoeken in dit alles zichzelf, d. w. z. zij bedenken slechts hoe in dit alles hunne eigene behoeften bevredigd kunnen worden. Zij hebben niet begrepen, dat zij het zout der aarde zijn. Wat doet het zout, nemen of geven?

Wanneer zullen wij onze roeping ook hierin verstaan, en ophouden te klagen over onze omgeving, ophouden onze tekortkomingen te verontschuldigen door onze ongunstige omstandigheden? Ons Christendom vindt niet

zijn beeld in een loterij, waar men met een kleinen inzet zonder moeite den hoogsten prijs kan winnen. Neen, wij moeten leeren van den Zoon des menschen, die niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen (Markus 10 : 45). Hij heeft den geheelen prijs betaald; Hij gaf eerst het kapitaal voordat Hij de rente verwachtte; Hij zaaide eerst en verwachtte daarna den oogst.

Kind van God, wat hebt gij voor uwe omgeving gedaan? Kent gij iets van die stille, verborgen offers, die zoo groot zijn voor God? Het is iets koninklijks, als wij ons leven kunnen geven, zonder eraan te denken, dat wij hierbij eenig voordeel zullen hebben; zonder dat wij zelf de vrucht van dit offer willen genieten; zoodat ons offer waarlijk een verborgen offer is. Zoo was het bij Jezus. Aan het kruis scheen Zijn leven verloren; maar de Heilige Geest waakte over dit leven met een teedere bezorgdheid, opdat er niets van verloren zou gaan.

Om deze doodsvallei te kunnen bewandelen was het vooruitzicht der Goddelijke heerlijkheid noodig. En slechts zij, die hebben leeren

verstaan, dat in het ten offer brengen van hun leven de groote waarde ervan ligt, kunnen dezen weg met Jezus bewandelen. Want dan is het hun niet te doen om groote daden te verrichten, maar om het motief, dat er achter ligt, en waardoor elk werk, hoe gering ook, geadeld wordt. En dit motief is: alles om de eere mijns Gods.

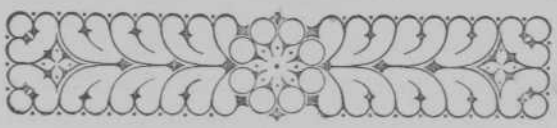

XXVI.

WEDEROPRICHTENDE GENADE.

> En waar de zonde meerder is geworden, daar is de genade veel meer overvloedig geweest.
>
> Rom. 5 : 20.

Eens vroeg mij iemand:

„Weet gij wel wie in 't bijzonder behoefte hebben aan de prediking der genade?"

„Nu, wie dan?"

„Zij, die eenmaal bij die genade geleefd hebben en afgedwaald zijn, en nu niet den moed hebben weder een beroep te doen op Gods genade. Wij kunnen het hun toeroepen: God heeft voor u een wederoprichtende genade.

Wij hebben hiervan vele voorbeelden in de Heilige Schrift, en een der treffendste vinden

wij in de geschiedenis van Abraham. Hij was op het bevel des Heeren naar het land Kanaän getogen. Toen er echter hongersnood kwam in dat land, en hij geen brood had en geen gras voor zijn vee, trok hij af naar Egypte, zonder den mond des Heeren te vragen. En daar verloor hij zijn vrouw, zijn goede conscientie, zijn altaar; daar verloochende hij zijn God voor zijn eigen huis en voor de Egyptenaren. En wat deed God? Hij redde Abraham uit de hand van Pharaö en bracht hem weder terug aan de plaats, „waar zijn tent in het begin geweest was" (Genesis 13 : 1—3), dus tot die plaats waar zijn afdwaling begonnen was. En deze zelfde genade heeft God nog voor een iegelijk, die zich van zijn dwaalweg bekeert, zooals Abraham dit deed.

Maar deze wondere genade Gods wil ons niet alleen weder brengen tot het punt waar onze afdwaling begon, maar wil ons vergezellen op den weg en ons bewaren voor nieuwe afdwalingen. „Ik zal hunlieder afkeering genezen" (Hos. 14 : 5), dus niet alleen de kwade gevolgen van hunlieder afkeering maar de afkeering zelve. Zoo kan een afkeering ons ten zegen worden, als wij de

oorzaken onzer afkeering leeren haten en vlieden. Abraham trok niet meer naar Egypte.

Petrus, die op zoo bijzondere wijze deze wederoprichtende genade van zijn God ondervonden had, verloochende zijn Heer niet meer. Hij werd door zijne afdwaling genezen van zijn hoogmoed, die de oorzaak was van zijn val.

En de verloren zoon, die eerst niet tevreden was in zijns vaders huis, bedelt er nu om de plaats van een daglooner. Maar de vader nam hem tot zich en gaf hem niet minder dan hij eerst gehad had, maar meer. Zoo doet de wederoprichtende genade Gods. Hij brengt ons niet slechts waar wij waren, maar brengt ons verder, opdat wij niet meer in dezelfde dwaling vervallen. Dan kunnen wij zeggen: en Zijne genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest (1 Cor. 15 : 10). Na een val in zonde moet gij niet meenen, dat God u minder genade schenken zal, maar gij moet juist meer genade verwachten, opdat gij niet meer valt.

God geeft een diepere genade, om ons daardoor nauwer aan zich te verbinden. Hij houdt ons in de hand, opdat wij niet meer van Hem zouden afwijken.

Er zijn beslissende oogenblikken in het leven van een kind Gods, waarin zijn zigzagwegen van jaren lang plotseling overgaan in een rechten weg. Jakob doorleefde zulk een oogenblik te „Bethel", toen God tot hem zeide: „Uw naam zal voortaan niet Jakob genoemd worden, maar Israël zal uw naam zijn" (Gen. 35 : 10). Tot dien tijd was zijn leven een zigzagweg geweest, en van toen aan werd die een rechte weg. En zijn naam bevindt zich zelfs op de lijst der geloofshelden, niettegenstaande zijn vroegere zonden en afdwalingen. En de groote genade Gods heeft van zijn leven iets schoons kunnen maken, dat de Geest heeft kunnen gebruiken tot een zegen voor anderen en tot opbouwing van Gods Koninkrijk. Zoo groot is de macht van Gods genade, van de wederoprichtende genade, die niet rust, totdat zij ons eindelijk gebracht heeft, waar zij ons hebben wil, en ons tot een toonbeeld van die genade gemaakt heeft.

Zijt ook gij zulk een afgedwaalde? Tracht dan niet alleen uw vorige plaats te herwinnen, maar doe meer. God heeft meer genade voor u, dan ge tot nog toe ontvangen hebt. De Geest geeft „meerdere" ge-

nade, lezen wij in Jakobus 4 : 6. Hij voert u niet terug tot uw vroeger standpunt, maar leidt u voorwaarts tot diepere en rijkere genade.

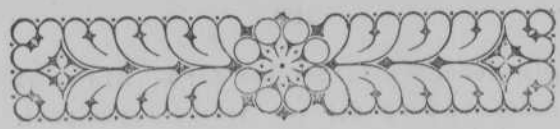

XXVII.

VERZEGELD MET DEN HEILIGEN GEEST.

> In welken (Christus) gij ook zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest.
>
> Ef. 1 : 13.

De Heilige Geest zet Zijn zegel op diegenen, die hun leven aan God gegeven hebben. Indien gij uw leven telkens terugnemen kunt, nadat gij meent het aan God gegeven te hebben, is dit een bewijs, dat de overgave nooit volkomen geweest is, en dus ook niet met den Heiligen Geest verzegeld is. Indien dat wel zoo ware, dan kan dit zegel niet verbroken worden. Het kan gebeuren, dat wij wankelen, maar dan kastijdt de Geest ons zoo ernstig, dat wij liever zouden sterven

dan dat wij ons door een nieuwe wankeling nogmaals aan zulk een kastijding zouden bloot stellen. De smart, die een ziel ervaart, als zij den Heiligen Geest bedroefd heeft, is veel dieper dan de smart, die zij ervaren heeft in het berouw, dat aan hare bekeering vooraf ging.

Hoe volkomener een ziel zich aan God heeft overgegeven, hoe grooter de heilige jaloerschheid, waarmede de Geest haar bewaakt.

De Heilige Geest verzegelt ons tot den dag der verlossing (Ef. 4 : 30). De Geest heeft een zeer bepaald doel met degenen, die Hij verzegeld heeft. En dit doel is: hen Christus' beeld gelijkvormig te maken met het oog op de wederkomst van Christus. Dit is de dag der verlossing. En het is voor dien grooten dag, dat de Heilige Geest ons verzegelt en bearbeidt. En het eerste en groote gedeelte van dien arbeid zal zijn volbracht, als in ieder lid van het lichaam van Christus de hem toegedachte trek van het beeld Gods tot openbaring is gekomen.

Want ieder lid van het lichaam van Christus weerkaatst een bijzondere straal van de heerlijkheid des Heeren; ieder lid heeft een

bijzondere genade ontvangen, die hem tot een bijzonderen zegen doet zijn. En wat dit betreft heeft ieder lid zijn eigen plaats, de een kan niet de plaats van den ander vervullen. En deze stralen van heerlijkheid en genade te zamen vormen het heerlijk beeld van den Christus.

En wanneer onze speciale schittering nog niet in ons gezien wordt, is dit een bewijs, dat het werk des Geestes nog onduidelijk en chaotisch is. De speciale karaktertrek, die ons eigen is, is nog niet tot uitdrukking gekomen.

Wanneer de Geest ons dit duidelijk gemaakt heeft, dan zal ons dankbaar hart milder gestemd zijn jegens onze broederen. Want dan zien wij in de groote verscheidenheid geen tegenstrijdigheid, maar den grooten rijkdom van Gods genade, en de scheppingen van den Heiligen Geest.

Er zijn velen, die de wonderen van Gods schepping in de natuur bestudeeren, anderen besteden hun leven oudheden uit te graven, te reinigen en ten toon te stellen. Waarom zouden wij als kinderen Gods ook niet de wonderen, die Gods Geest in een wedergeboren mensch wrocht, bestudeeren? Ja, wij

moeten Zijn medearbeiders zijn, en zulk een ziel helpen bevrijden van het stof, dat haar bedekt, opdat haar heerlijkheid gezien worde. Want Christus moet „verheerlijkt worden in Zijne heiligen en wonderbaar in allen, die gelooven" (2 Thess. 1 : 10). En hiertoe arbeidt de Heilige Geest, en moeten met Hem arbeiden alle degenen die de Zijnen zijn.

De Heilige Geest verzegelt ook tot den dienst des Heeren. Evenals elk kind van God een der stralen van Gods heerlijkheid draagt, en ieder lid van Christus' lichaam, een bijzondere eigenschap van dat lichaam doet uitkomen, en de Heilige Geest in ons arbeidt om die speciale eigenschap in ons tot uiting te doen komen, zoo hebben ook zij, die met den Heiligen Geest gezalfd zijn, allen een bijzondere boodschap, die de Heilige Geest door hen wil gebracht hebben, en die de Geest in hen gelegd heeft en wil verzegelen in de harten der hoorders.

De dienst van zulk een beweegt zich niet op allerlei terrein, maar richt zich op één bepaald doel, en alles loopt op dit doel uit. Men vinde zulk een niet eenzijdig of be-

krompen, want hij vervult een speciale plaats, en vult een bepaalde leemte aan. En hierin is hij een bijzondere zegen, en onderscheidt hij zich van de anderen, hoewel hij met die anderen één harmonisch geheel vormt. Zoo hebben eens de profeten, hoewel ieder zijn eigen toon deed hooren, een harmonisch geheel gevormd.

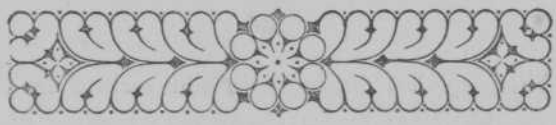

XXVIII.

VERZOEKINGEN,

EN HOE WIJ ONS DAARIN TE GEDRAGEN HEBBEN.

> Zalig is de man, die de verzoeking verdraagt.
>
> Jac. 1 : 12.

Jacobus spreekt ons in zijn brief van vierderlei verzoeking, die alle soorten van verzoeking in zich sluiten en daarom een antwoord geven op de vraag, hoe wij ons in de verzoeking te gedragen hebben.

Eerst zegt hij: „Acht het voor een groote vreugde, mijne broeders, wanneer gij in velerlei verzoekingen valt; wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt" (Jac. 1 : 2—4). Hiermede zijn zonder twijfel de verzoekingen bedoeld, die elk discipel van Jezus in zijn dagelijksch leven ondervindt; in

huis, op het kantoor, in zijn verkeer in de wereld. Deze verzoekingen behoeven wij niet te ontwijken, maar wij moeten het eerder een vreugde achten hierin door het geloof God te verheerlijken, en een schat van lijdzaamheid voor onze zielen te gewinnen. De strijd tusschen de herders van Lot en de herders van Abraham was voor Abraham een dergelijke verzoeking. En welk een heerlijke gelegenheid was dit voor hem zijn geloof te toonen (Gen. 13). Zoo waren de plagerijen van Peninna dit voor Hanna, en „de lijdzaamheid had een volmaakt werk" in haar.

Het is de lijdzaamheid, die de lessen, die wij met ons verstand geleerd hebben, in ons hart indraagt, en daar werkt de vreedzame vrucht der gerechtigheid. Zij werkte in Hanna, zoodat God haar een Samuel kon geven; en in haar schoonen lofzang heeft zij allen geslachten toegezongen van de wegen Gods met de Zijnen, zoo diep en heerlijk als wij dit eerst later in het Nieuwe Testament leeren kennen (1 Sam. 2).

Ten tweede zegt Jacobus: Zalig is de man, die de verzoeking verdraagt"... (Jac. 1 : 12). Hieronder worden bedoeld de verzoe-

kingen tot ontmoediging, die ons de ingeslagen weg als te moeilijk en het voorgestelde doel als onbereikbaar doen toeschijnen. Het is de verzoeking, die de landman te verdragen heeft, totdat hij den rijpen oogst heeft binnengehaald. Wij zijn, wat ons geestelijk leven betreft, nog steeds in wording, en zijn nog in geenen deele genaderd tot het punt der ruste; de geheele oogst, om zoo te zeggen, staat nog op het land. Maar wij mogen ons daarom niet laten ontmoedigen door onze onmacht, onrijpheid en onvolkomenheid in Goddelijke zaken, en steeds moeten wij onzen blik gericht houden op het grootsche doel, dat God met ons heeft.

Wij moeten ons blijven oefenen, zooals Paulus zegt: „Oefen uzelven tot Godzaligheid!" Voor een kunstenaar zal de verzoeking om zijn werk op te geven grooter zijn dan voor een gewoon werkman; maar indien hij deze verzoeking verdraagt en volhardt, dan zal zijn loon ook grooter zijn. De verzoeking te verdragen beteekent echter niet alleen: geduld hebben met zichzelf, maar ook met anderen, die met een vooroordeel tegen ons vervuld zijn, die ons doen, zonder oordeel der liefde, veroordeelen en ons slechts met een

kritisch oog en een geprikkeld hart beschouwen. Wie echter meer geheiligd wil leven dan zijne omgeving, die moet op zulke dingen voorbereid zijn. Zij dienen slechts om ons te reinigen, opdat wij meer vrucht dragen. Luther heeft zich, juist omdat zoovele kritische oogen en vijandige harten zijn woorden toetsten, zich zoo nauw aan Gods Woord leeren houden.

Ten derde zegt hij: „Niemand als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht;"... „een iegelijk wordt verzocht, als hij, van zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt"... (Jac. 1 : 13—15). Deze derde soort verzoeking, die wij allen maar al te goed kennen, mogen wij noch met vreugde begroeten, noch haar dulden. Maar wij moeten tegenover deze verzoekingen een vijandelijke houding aannemen, want zij wekt in ons hart den lust des vleeschs, de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens, en „daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde." Want uit de vereeniging der begeerlijkheid in ons en der verzoeking buiten ons wordt de zonde geboren.

En eindelijk ten vierde spreekt Jacobus van de verzoekingen, die rechtstreeks van den duivel komen. Deze zijn zoo velerlei en de verleider komt in zoovele gedaanten tot ons, dat het naar den mensch haast onmogelijk schijnt, overwinnaar te blijven. Maar Jacobus wijst ons een zekeren weg ter ontkoming, in deze drie woorden: „Onderwerpt u Gode!" en voorts — „wederstaat den duivel en hij zal van u vlieden" (Jac. 4 : 7). Onderwerpt u dan Gode in alle dingen, neem in allen strijd het voor de eere Gods op, dan zult gij steeds aan Gods zijde strijden en de duivel staat alleen en heeft alle kans op overwinning verloren.

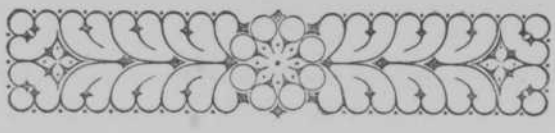

XXIX.

REINIGING EN DIENST.

> Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwigen Geest Zich zelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van doode werken, om den levenden God te dienen.
>
> Hebr. 9 : 14.

Om werkelijk den levenden God te kunnen dienen, moeten wij eerst gereinigd zijn, niet alleen van onze zonden, maar ook van onze doode werken. Elk lied, dat wij niet door den Heiligen Geest hebben leeren zingen, elk gebed, dat wij niet door den Heiligen Geest gebeden hebben, alle arbeid voor den Heere, dien wij niet door den Heiligen Geest verricht hebben, is een dezer doode werken, waarvan wij moeten gereinigd wor-

den door het bloed van Christus, opdat wij den levenden God kunnen dienen. Gezalfd met den Heiligen Geest zonder mate, heeft Christus Zijn bloed voor ons vergoten; en dat bloed reinigt ons van al onze doode werken, die uit zelfzucht en eigenliefde geboren zijn, opdat wij bekwaam zouden gemaakt worden om door de werkingen van dienzelfden Geest den levenden God te dienen, d. w. z. God niets meer te brengen van ons eigen ik, want dit is slechts dood en verderf. Zoolang wij God aldus willen dienen, kunnen wij slechts doode lichamen brengen in Zijn heiligdom.

Het waarachtige dienen van God reinigt ons ook tot nauwgezetter dienst. Want juist door dit dienen worden onze oogen meer en meer geopend voor de zonde, die nog in ons woont, en worden wij gereinigd om meer vrucht te dragen. Wat God aan Mozes leerde in het braambosch, toen Hij hem riep tot Zijn dienst, is dezelfde les, die wij nu nog moeten leeren. God zeide tot Mozes: „Steek uwe hand in uwen boezem!" (Ex. 4 : 6). En hij stak zijne hand in zijn boezem, daarna trok hij ze uit, en ziet, zijne hand was melaatsch, wit als sneeuw. Wat wilde God hem hiermede leeren? Dit, dat al wat uit zijnen

boezem kwam, was zooals zijne hand nu was... melaatsch. Dit was een verootmoedigende les! Mijn broeder, mijne zuster, steek uw hand in uwen boezem, en als gij ze weder uittrekt, zal ze ook melaatsch zijn, wit als sneeuw. Kunt gij nu nog roemen in uw liefde, uw oprechtheid, enz.? Kunt gij nu nog hoog neerzien op anderen, en ze voor onbekeerlijk houden? Neen! Voordat Jesaja het „wee" kon uitspreken over een afgeweken volk, voordat hij tot anderen zeggen kon: Gij zijt verloren! moest hij eerst over zichzelven uitroepen: „Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben (Jes. 6 : 5). En zoolang wij deze les nog niet geleerd hebben, zijn wij ongeschikt tot Zijn dienst. Wij moeten leeren zeggen: zelfs mijn beste werken zijn voor God met zonde bevlekt!

Zoo moeten wij om waarlijk God te kunnen dienen het doodvonnis van ons eigen ik onderteekenen. „Ik zal hem toonen hoeveel hij lijden moet," sprak de verheerlijkte Heiland van Zijn knecht Paulus. De dienst brengt lijden, diep verborgen lijden en zielestrijd, zooals Paulus zegt: „Wie wordt er geërgerd, dat ik niet brande?" Veel lijden brengt ons de voortdurende ontdekking van onze tekort-

komingen in den dienst. In diepe vernedering en verootmoediging leeren wij op de smartelijkste wijze den voortdurenden strijd tusschen den ouden en den nieuwen mensch.

Den eenen dag in de legerplaats te Gilgal trok Jozua zijn volk tegemoet met het scherpe mes in de hand om hen door de besnijdenis weer aan den dienst des Heeren te verbinden, en den anderen dag stond God tegenover Jozua bij Jericho met een uitgetogen zwaard in de hand, om hem opnieuw aan Zijn dienst te verbinden. En zoo voert deze dienst ons eigen ik steeds dieper in den dood, en worden wij gereinigd, opdat wij meer vrucht dragen zouden.

David spreekt in Psalm 23 van een „toegerichte tafel," van een „met olie vetgemaakt hoofd" en van een „overvloeiende beker" — maar eerst spreekt hij van de schaduwen des doods! En zoo ook als eerst de schaduwen des doods over ons eigen ik zijn heengetrokken, dan wil God ons een toegerichte tafel, een met olie vetgemaakt hoofd en een overvloeienden beker schenken.

Laat ons dan niet terugdeinzen voor deze steeds diepere heiliging. God heeft in Zijn

dienst den driftigen Mozes veranderd in een man, waarvan de Geest getuigen kon: „De man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle menschen, die op den aardbodem waren" (Gen. 12 : 3).

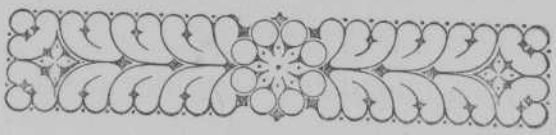

XXX.

OFFER EN ZEGEN.

1.

HOE MOETEN WIJ EEN ONTVANGEN ZEGEN BEWAREN?

Iedere zegen, dien wij van God ontvangen, moet ons aansporen ons leven opnieuw en meer ten volle aan God te wijden. Doen wij dit, dan blijft de zegen. In Psalm 118 : 27 lezen wij: „De Heere is God, die ons licht gegeven heeft. Bindt het feestoffer met touwen tot aan de hoornen van het altaar." Dat de Heer ons licht gegeven heeft, is dus een reden te meer om ons te laten binden op het altaar Gods, om ons leven Hem te wijden tot een gedurige offerande. En wanneer gij met dit besluit in het hart terugkeert in uw dagelijksch leven, dan behoeft gij niet te

vreezen, dat gij den zegen, dien Hij u schonk, verliezen zult; integendeel dan zullen de moeielijkheden van uw leven u vermeerdering van zegen brengen, en wat u tot nog toe een hindernis scheen om in Jezus' voetstappen te wandelen, zal nu een der koorden worden, waardoor ge aan het altaar Gods gebonden wordt tot eene Hem welbehagelijke offerande.

Velen zijn bereid hun leven te verliezen, maar over de vraag „hoe" en „waar" zij het verliezen zullen, hebben zij gaarne een eigen oordeel. God zeide eens tot Abraham: „Offer uw zoon op eenen van de bergen, dien Ik u zeggen zal." En zoo bepaalt God nog de plaats waar wij onze offerande moeten brengen.

Velen willen hun offerande brengen op den zendingsberg, terwijl God misschien den familieberg daartoe bepaald heeft. Velen zouden willen sterven in het licht der zon, maar het tarwegraan, dat vrucht voortbrengen zal, moet in de donkere aarde sterven. De natuurlijke mensch is ook bereid zich op te offeren, ja soms zelfs bereid om zijn leven te geven, maar hij moet zelf bepalen hoe en waar. Petrus had gaarne met het zwaard in de

hand voor zijn Meester willen sterven, maar toen de Heere hem dit verbood, en hem beval Hem te volgen als een lam zijn herder volgt, toen was het gedaan met zijn moed. O, wat heeft de weg, achter het Lam Gods aan, weinig aantrekkelijks voor onzen natuurlijken mensch! Die wil ook strijden en zelfs zijn leven wagen, maar op een heldhaftige wijze en niet als een lam ter slachtbank geleid. Een verborgen offerande en een verborgen dood is ons van nature een afschuw.

2.

HOE KAN EEN ONTVANGEN ZEGEN GEDIJEN?

Iedere zegen, dien wij ontvangen, moet op het altaar gelegd worden. Dan alleen kan hij gedijen. Als wij dien zegen op het altaar Gods nederleggen, dan geeft God ons een grooteren zegen. Toen Abraham zijn zoon op het altaar nedergelegd had, wilde God een rijkeren zegen op hem en op Izaäk leggen; lees slechts wat God zegt in Gen. 22:16—18. O, hoe dikwijls hebben wij zelf de deur gesloten voor grootere zegeningen, doordat wij de ontvangen gaven voor ons zelven wilden behouden, inplaats van ze als een offerande op

het altaar Gods te leggen, om daardoor den zegen te vermeerderen en onvergankelijk te maken.

Indien er niettegenstaande het vele onderwijs toch zoo weinig kennis is, komt dit hierdoor, dat wij ons door het ontvangen licht niet tot het altaar lieten voeren; en daarom is dit licht tot louter weten geworden, dat de oprechten slechts ongelukkig maakt, en van de anderen een droevig karikatuur vormt. Want elke lichtstraal, van boven geschonken, die niet tot een offerande leidt, verliest zijn levenskracht. Laat ons toch leeren van het Lam Gods! Alle zegeningen, die Hij van boven ontving, zette Hij om in een heilige offerande den Vader gebracht, om eindelijk zichzelf ten offer te brengen aan het kruis. En aldus heeft Hij een onvergankelijk leven verworven.

Ook de apostel Paulus heeft de door hem ontvangen zegeningen en gaven op het altaar Gods nedergelegd. En zijn leven heeft een beteekenis gekregen voor de eeuwigheid.

En de koningin Esther! Is de beteekenis van haar geschiedenis ook niet, dat zij van haar leven een offerande maakte? Zij werd koningin om haar volk te redden van den

ondergang — haar eigen leven in de waagschaal stellende. En zoo werd zij tot een blijvenden zegen.

Onlangs schreef iemand mij: „Ik zou wel een óver-vloeiend leven voor mijn omgeving willen leiden, ik wilde wel zijn gelijk een drankoffer, waarbij geen droppel meer vliet van mijn eigen leven, waarin niets meer is, dat Gode ongevallig of den menschen schadelijk zou kunnen zijn."

Zoo kan ons leven een óver-vloeiend leven zijn.

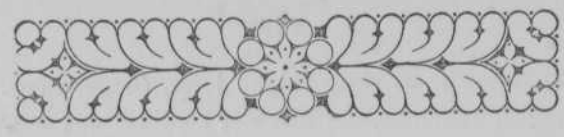

XXXI.

HET EIGENDOM VAN CHRISTUS.

. . . Uitverkoren in Hem, vóor de grondlegging der wereld.

Ef. 1 : 4.

Heerlijker nog dan de zekerheid van onze zaligheid is het bewustzijn van onze uitverkiezing in Christus. Wij zijn geroepen en uitverkoren, van eeuwigheid af bestemd voor den Zoon. Een eeuwige gedachte van genade heeft God over ons willen doen uitgaan. Onze bekeering is niet het begin van Gods genade over ons, maar een openbaring van Zijn eeuwige genade. En als wij tot Jezus gekomen zijn, is dit een bewijs, dat wij reeds van eeuwigheid door den Vader voor den Zoon bestemd waren. Onze bekeering is wel onze eerste stap van toenadering tot God geweest;

maar om Gods liefde tot ons na te speuren, moeten wij teruggaan tot voor de grondlegging der wereld.

Wij zijn niet geschapen voor den strijd om het bestaan, niet voor de zonde, niet voor de hel; neen, wij zijn geschapen voor den Zoon, tot Zijne vermakingen, die zijn met de menschenkinderen (Spr. 8 : 31); wij zijn geschapen tot Zijne eer (Jes. 43 : 3), Hem tot een erfdeel. Wij zijn de rijkdom der heerlijkheid van Zijne erfenis, de vervulling desgenen, die alles in allen vervult. (Ef. 1 : 18, 23). God heeft ons uitverkoren in Christus en voor Hem geschapen. God ziet ons niet aan in onszelven, maar alleen in Zijnen Zoon. Want in onszelven aangezien te worden, beteekent hetzelfde als verloren te zijn. Reeds voor de grondlegging der wereld heeft God ons geschreven in het boek des levens (Openb. 13 : 18). Voordat de wereld geschapen was, voordat de zonde er haar intrede gedaan had, had God in Zijn eeuwig Raadsbesluit reeds onze verkiezing in Christus besloten, en ons eerste begin in Hem vastgelegd. In Christus begint onze levensgeschiedenis, met Hem wordt ze voortgezet, en in Hem zal ze hier op aarde eindigen, maar om daarboven op-

nieuw in Hem te beginnen, altijd en altijd met Hem, om nooit meer te eindigen. Hij is de eerste en de laatste in den hemel en op de aarde. Want God heeft alles door Hem en voor Hem geschapen ... ook u en mij.

Wij zijn het pand der liefde door den Vader aan den Zoon geschonken, zooals Jezus het zegt in Johannes 7: „die Gij mij gegeven hebt!" Tot zeven maal toe vinden wij in het Hoogepriesterlijk gebed deze uitdrukking: „Die Gij mij gegeven hebt." En deze saamhoorigheid met Hem, dit was het wat Jezus aan Zijne jongeren wilde inprenten toen Zijne ure gekomen was, en dit was het wat hun de kracht moest geven om Hem getrouw te blijven. Maar zij verstonden deze dingen toen nog niet!

En hoevelen Zijner discipelen zijn er ook in deze dagen, die dit niet verstaan! Vandaar zoo vaak die geest der dienstbaarheid en dat heen en weder geslingerde hart. Wij moeten ons niet alleen als gevondenen, maar ook als uitverkorenen leeren beschouwen; want iemand die gevonden is, kan nog door een gelukkig toeval gevonden zijn, maar wie uitverkoren is, gevoelt zich het voorwerp van Gods eeuwige genade. En wanneer de

Heilige Geest ons dit stuk der verkiezing openbaart, dan ontvangen wij ook de verzekerdheid des geloofs; want het spreekt vanzelf, dat diezelfde God, die ons in Christus uitverkoren heeft, ons ook in Hem verlost heeft. Dan houdt het klagen en twijfelen op; want dan dragen wij het zegel der uitverkiezing. Dan weten wij, dat het God is, die ons uitverkoren heeft en die ons aan den Zoon gegeven heeft, en deze zekerheid is als het ware een gouden pelgrimsstaf in het land der vreemdelingschap, een zalige verzekerdheid, die niets of niemand ons meer rooven kan. In het hart van dezulken is uitgegoten de liefde Gods, en de vrees is daardoor buitengesloten. Zij kunnen in waarheid zeggen: Abba, Vader! En dan wordt ons leven een gestadig antwoord op de liefde, die God ons heeft bewezen in Jezus Christus onzen Heer.

Wij zijn de Zijnen en behooren Hem toe, echter niet alleen om Zijne zegeningen te deelen, maar ook om hier op aarde in Zijne voetstappen te wandelen. Gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld (Joh. 4 : 17). En eindelijk behooren wij Hem ook toe om Zijne toekomst met Hem te deelen.

Aan het kruis is gebleken wat Hij voor ons gedaan heeft; in de tegenwoordige bedeeling moeten wij toonen, dat wij voor Hem willen leven; en de toekomst zal eens openbaren wat Hij van ons maken zal, wanneer wij met Hem verschijnen in Zijne heerlijkheid.

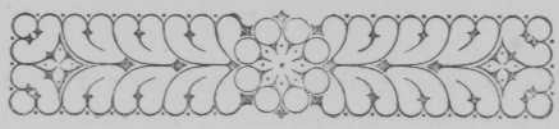

XXII.

DE GEEST DER ZELFVERLOOCHENING.

De schoone deugd der ware zelfverloochening is een vrucht van de werking des Heiligen Geestes. Het is niet mogelijk haar in woorden te beschrijven, maar wij willen trachten enkele trekken van haar beeld te schetsen.

1.

Hij, die de ware zelfverloochening kent, heeft een stillen geest. Hij kan lijden zonder de diepte van dat lijden aan menschen te doen kennen. Een hond huilt bij de geringste smart of vrees, terwijl een lam beeft en in stilte lijdt. Zijn tranen zijn tranen, die opwellen uit het hart. Men mag zulk een schelden, kritiseeren, verkeerd beoordeelen, en hem op

duizenderlei manier tegenwerken en hinderen, hij zal niet antwoorden door bedreigingen, slagen of geweld.

2.

De geest der ware zelfverloochening is onafscheidelijk van de volkomen onderworpenheid aan God. Wie door Goddelijke liefde God heeft leeren liefhebben, heeft rustig het doodvonnis over zijn ouden mensch geteekend. Hij kan voortaan duizenderlei kleine genoegens, en onschuldige aardsche genoegens, en schoone verwachtingen, vriendschapsbanden aan zijne handen zien ontglippen zonder den vrede van een stille overgave aan God verstoord te zien.

3.

De geest der ware zelfverloochening is een volgzame geest. Hij, die van dezen geest doortrokken is, zal niet altijd zelf plannen willen maken voor zijn leven, maar zich laten leiden, daar waar Gods vinger heenwijst, hetzij naar een kerker, hetzij naar een paleis. Zijn eigen wil is met den wil Gods vereenigd geworden. Hij kan oude versleten kleederen dragen en met eenvoudige spijze zich voeden en toch

dankbaar en tevreden zijn, zonder nijd en begeeren naar de schoone dingen, die anderen bezitten.

4.

Hij neemt het lijden aan, als een natuurlijke zaak. Het naakte kruis, waarvoor zoo menig Christen terugdeinst, neemt hij gaarne op zich met een stille vreugde, het Christus te mogen nadragen, wetende dat zijn liefde voor Hem daardoor zal vermeerderen. Wat menig Christen vermijdt als een last, neemt hij gaarne op zich, wetende dat hij daardoor dichter bij zijn God zal verkeeren. Zijn groote wensch is, meer liefde te ontvangen; gaarne wil hij dagelijks sterven, om steeds rijker leven te vinden in Christus. Hij heeft zelfs zijne vijanden lief. Hij verwacht met groot verlangen de wederkomst des Heeren, om alsdan overkleed te worden met heerlijkheid. Hij kan met vreugde alle aardsche genoegens opgeven, voor zooverre hij hiermede niet te kort doet aan de bevolen zorg voor het lichaam.

5.

Hij neemt geen eer van menschen voor zichzelf. Wanneer zijn medemenschen hem eer

en roem toebrengen, werpt hij deze kroon aan de voeten van Zijn Heer, van Wien hij alle gaven ontvangen heeft. Zijn grootste blijdschap is zich in God te verliezen en zelf niets te zijn. Het is hem een behoefte zich voor God en menschen te verootmoedigen. Hij vermijdt „twistvragen" en „ijdelspreking" (1 Tim. 1 : 6).

6.

Hij is bescheiden en teruggetrokken. Hij wil liever het lijden van anderen op zich nemen dan hun hunne vreugden rooven. Hij heeft in zijn ziel steeds voor zich het beeld van zijn Jezus, en zijn hart is steeds vervuld met de Goddelijke schoonheid van Christus, en daarbij verliezen de schoonheden der aarde hunne waarde.

7.

Wanneer een ziel het heiligdom binnentreedt, kent zij slechts bij aanvang iets van dien geest, maar als het goed met haar is, zal zij steeds meer met dezen geest doortrokken worden, totdat het zichzelf kruisigen en zichzelf verloochenen een alles verterende passie is geworden. Dan zullen alle soorten

van lijden en moeilijkheden en armoede, nieuw voedsel zijn voor het altijd brandende vuur der zelfopofferende liefde.

Dit is de geest, die zonder moeite zelfs de poort des hemels opent. Door dezen geest worden zelfs vijanden in vrienden veranderd, en harten van verstokte zondaren verbrijzeld. Het is deze geest, die over de machten der hel triompheert, en een ziel kostelijk maakt in de oogen des Heeren, ja als Zijn oogappel doet zijn.